Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği'nin aylık yayın organı
•
1 Nisan 1986
Yıl 1, Sayı 12
Fiyatı: 1,- DM

SOL BİRLİK

Thaelmann 100 yaşında

Sol güçlerin ortak kampanyası

İdamlara, işkenceye ve Kürt halkı üzerindeki baskılara hayır!

■ Zindanlar Boşalsın, Genel Af! ■ Türkiye Kürdistanı'ndaki Operasyonlara ve Kürt Köylülerin Sürgün Edilmesine Hayır! ■ İdam ve İşkencelere Son!

Sol Birlik, Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü ve KUK (Sosyalist Eğilim), "İdamlara, İşkenceye ve Kürt Halkı üzerindeki Baskıya Hayır!" adı altında Türkiye ve Avrupa'da yürütülecek ortak bir kampanya başlattılar. Kampanyanın içeriğine ilişkin kamuoyuna yönelik bir açıklama yapan örgütler, cuntaya karşı tüm demokrasi güçlerini politik kampanyayı desteklemeye çağırdılar.

Sol Birlik, oluşturulduğu günden itibaren, diğer demokrasi güçleriyle, ilerici ve devrimci sol örgütlerle cuntaya karşı ortak mücadele yürütüme arzusunu sürekli dile getirmiş, böylesi bir mücadele birlikteliğinin oluşturulması için elinden gelen tüm çabayı göstermeye hazır olduğunu her zaman vurgulamıştı. Gerçi kampanyayı başlatan örgütler sol güçlerin tümünü kapsamıyor; ama bu birliktelik, geliştirilmesi gereken olumlu bir adımdır ve hedef tüm demokrasi güçlerini kapsayacak bir birlikteliğin sağlanması olmalıdır.

Örgütlerin başlattığı kampanyanın hedeflerine ilişkin ortak açıklamayı 5. sayfamızda, bu kampanya kapsamında çıkarılan "Zindanlar Boşalsın, Genel Af" başlıklı bildiriyi de 4. sayfamızda bulacaksınız.

DİSK Davası'nda savunmalar sürüyor:

«Mahkemenizden adalet beklemiyorum»

DİSK Davası'nda yöneticilerin savunmaları devam etmekte. Genel Başkan Abdullah Baştürk'ün 470 sayfalık savunmasından sonra, Genel Sekreter Fehmi Işıklar da 369 sayfalık savunmasını tamamladı. Baştürk ve Işıklar, DİSK'in hukuka aykırı bir şekilde yargılandığını belirterek, Galile'nin yargılandığı engizisyon mahkemeleri ile Hitler faşizmi döneminde de bu yöntemin kullanıldığını belirttiler.

YAZISI 3. SAYFADA

Shultz'la neyin «pazarlığı»?

Reagan'ın dışişleri ile görevli bakanı Shultz'un geçtiğimiz ay Türkiye ve Yunanistan'a yaptığı resmi ziyaretler, bir yandan NATO'nun güneydoğu kanadını —Ankara-Atina ilişkilerini— onarma, öte yandan söz konusu iki ülkenin ABD ile ikili ilişkilerini üst düzeyde bir daha ele alma amacını güdüyordu.

Shultz Ankara'dan memnun ayrıldığını söyledi. Beyaz Saray Shultz'un gezisinin başarılı geçtiğini açıkladı. Özal ve Halefoğlu da aynı yönde görüş belirttiler. Ancak, özellikle yabancı basında —gazeteci deyişiyle— "Ankara'daki diplomatik çevrelere" dayanarak yapılan ortak yoruma göre, gezi "fiyasko" ile sonuçlandı. Kapalı kapılar ardında tarafların hangi konularda anlaştıkları veya anlaşamadıkları şimdilik bilinmese bile, basına yansıdığı kadarıy-

Devamı 7. sayfada

Kazanacağız

Diktatörlüğün kendi gönül rızasıyla çekip gitmeyeceğini ve demokrasinin ancak yığınların kararlı mücadelesiyle yeniden kazanılabileceğini, sol güçler baştan beri ısrarla belirttiler. Bu gerçek, bugün daha yaygın bir kabul görüyor. Geniş emekçi yığınlar, demokratik hak ve özgürlüklerini, kendi örgütlü güçlerine dayanarak, kendi bağımsız talepleri doğrultusunda yürütecekleri mücadele sayesinde ve fiilen kullanmak suretiyle kazanacaktır. Bunun başka yolu yoktur.

Bu noktada, tüm sol güçlerin, giderek demokrasiden yana bütün güçlerin somut hedefler doğrultusunda mücadele birlikteliğinin sağlanması hayati önem kazanmaktadır. Bu açıdan, sekiz sol örgüt tarafından tüm demokrasi güçlerine yapılan, idamlara, işkencelere ve Kürt halkı üzerindeki baskıya karşı ortak mücadele çağrısı önemli bir adımdır. Kuşkusuz, geliştirilmesi ve güçlendirilmesi gereken, daha ileri adımlarla pekiştirilmesi zorunlu olan bir adım.

Sol Birlik'in başından beri savunageldiği, tüm sol güçleri kucaklayan geniş bir güç ve eylem birliğinin sağlanması görevi, elbette ki zaman alan ve çeşitli güçlükleri olan, ama asla ertelenemez bir görevdir. Gündemimizdeki kampanya kapsamında ele alırsak, ortak çağrıda vurgulandığı gibi, "halk yığınları eylem alanlarını doldurmadan ne işkenceler, tutuklamalar, idamlar ve Kürt halkı üzerindeki baskılar durdurulabilinir, ne de politik tutuklulara gerçek bir af sağlanabilir". Dolayısıyla bu aşamada devrimci demokrat güçlere düşen görev, yığınları "diktatörlüğe karşı eylem alanlarına çekebilmek için çabalarını yoğunlaştırmaktır."

Bunu başarabildiğimiz ölçüde diktatörlüğün de sonu yaklaşacaktır. Bunu başarabilmenin yolu ise, birlikten geçer. Hayatın her alanında, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda, halklarımızın haklı ve somut talepleri temelinde yükselteceğimiz, yığınlara güven veren bir mücadele birlikteliği, sabırlı, kararlı ve yapıcı bir yaklaşımla, taş taş üstüne inşa edilmelidir. Sol Birlik, böyle bir birlikteliğin sağlanabilmesi için, bugüne dek olduğu gibi bundan sonra da üzerine düşen görevi sorumluluk bilinci ile yerine getirecektir.

Evren-Özal rejimi, diktatörlüğün ömrünü uzatabilmek, "rejimi deldirtmemek" için her yola başvuruyor; baskı ve zorbalığın yanısıra yeni yeni manevralarla yığınların artan hoşnutsuzluğunun önünü kesmeye çabalıyor. İnfaz yasasının "af" diye sunulması, siyasi partiler ve seçim yasalarında yapılan değişiklikler, hep bu çabanın ürünleridir. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar çabaları boşunadır.

Yığınlar eylem alanlarını doldurduğunda, diktatörlüğün alaşağı edilmesi an meselesi olacaktır. Buna inancımız tamdır. Kazanan mutlaka demokrasi güçleri olacaktır.

SOL BİRLİK

Zindanların gerçekten boşalması için

Evren-Özal çetesi ülkede yüzbinlerin beklentisi olan "Genel Af"a karşılık, sözde bir "af" çıkardı. İnfaz Yasasında yapılan değişiklikle cezalarda yapılan indirim kamuoyuna "af" olarak sunuldu. Oysa ki yeni yasa biraz yakından incelendiğinde kapsamlı bir afla ilgisi olmadığı ve kamuoyunun beklentilerini bastırmak amacıyla çıkarıl-

Devamı 7. sayfada

6. Filo Akdenizi terketmelidir

ABD haydutluğu sürüyor

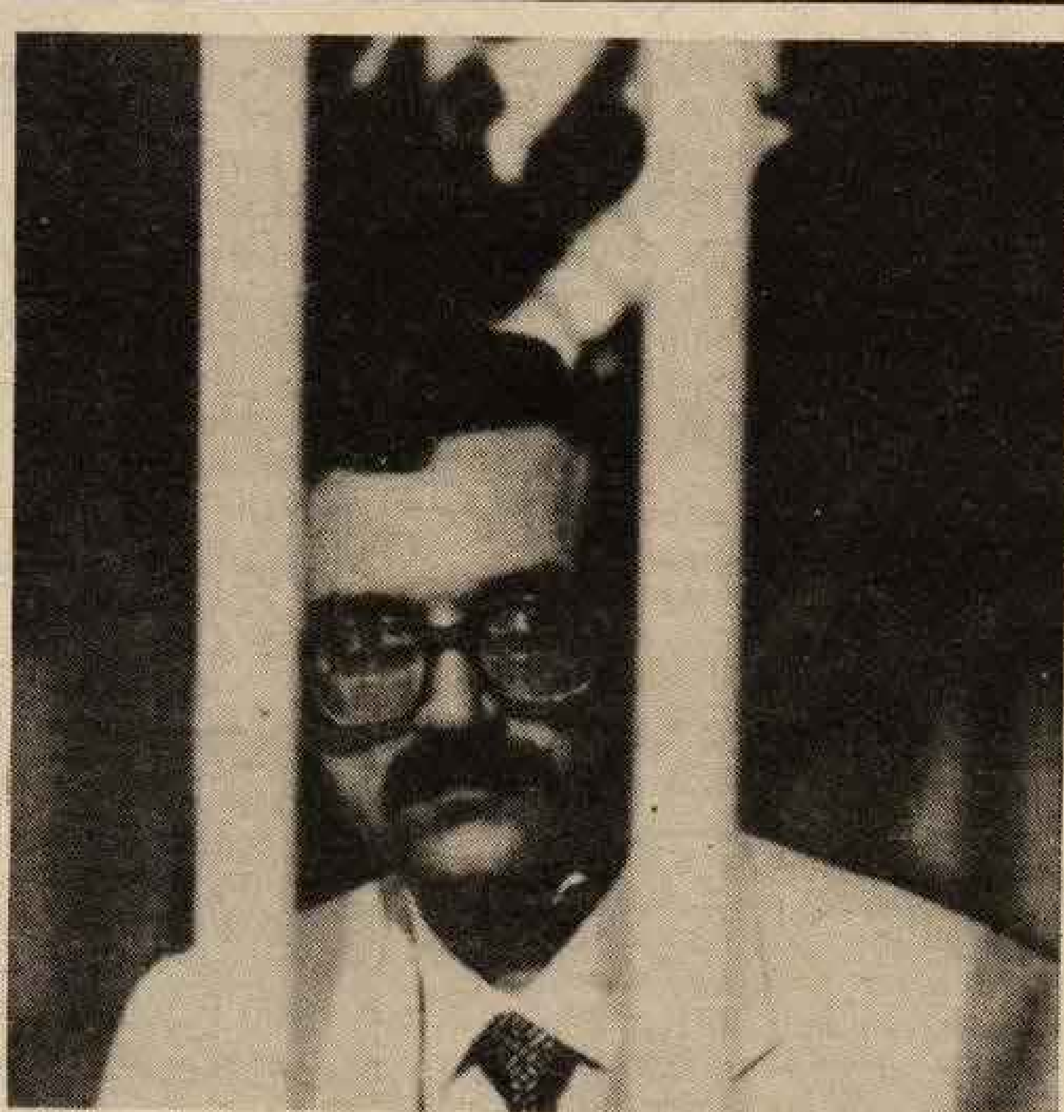
Dünyadaki terörizme karşı savaş açtığını ilan eden Reagan yönetiminin en büyük terörist olduğu bir kez daha açığa çıktı. Nikaragua'daki yönetim karşıtı, karşıdevrimci Contra'ları her fırsatta desteklediğini ilan eden, Karadeniz'e Amerikan savaş gemileri gönderen Reagan son olarak da Libya'ya saldırdı. Böylece yıllardan beri izlediği savaş kışkırtıcısı, gerginlikleri tırmandırıcı politikasına bir halka daha ekledi.

Devamı 7. sayfada

Yeni Sovyet Önerileri

Sovyetler Birliği Ağustos 1985'te nükleer denemelerle ilgili tek taraflı ilan ettiği ve yılbaşında süresi dolduktan sonra 31 Mart gününe kadar uzattığı moratoryumun süresini bir kez daha uzattı. Buna göre, Sovyetler Birliği 31 Mart gününden sonra ABD'nin ilk nükleer denemesine kadar nükleer deneme yapmayacak. Bilindiği gibi ABD en sonuncusu 22 Mart'ta olmak üzere, Sovyet moratoryumunun süresince 7 nükleer deneme yaptı.

Devamı 7. sayfada

2. Papa davası sonuçlandı

Komplonun iflası

YAZISI 4. SAYFADA

ANAP'ın seçim oyunu

Cunta hükümeti, siyasi partiler ve seçim kanunlarında köklü değişiklikler getiren tasarıyı alelacele meclisten geçirdi. Özal, değişikliklerin 12 Eylül anlayışı doğrultusunda yapıldığını "malumu ilâm" türünden açıkladı. Değişikliklerin antidemokratik niteliğini dile getirmeyen neredeyse kimse kalmadı.

Bu değişikliklerin, aslında rejimin bunalımından kaynaklandığı, 12 Eylül ile amaçlanan siyasi ve iktisadi istikrara bir türlü ulaşılamadığını açıkça yansıttığı konusunda da kimsenin kuşkusu yok. Cunta'nın 6 Kasım'daki göstermelik seçimler öncesinde yürürlüğe koyduğu ve demokrasiyle bağdaşır yanı bulunmayan mevcut siyasi partiler ve seçim sistemi dahi, rejimin ihtiyaçlarını karşılayamaz hale gelmiştir. Kısa süre içinde yeniden değişikliğe gidilmesi bunu kanıtlamaktadır.

Özal ve adamları, değişiklik tasarısını savunurken, özel-

Devamı 7. sayfada

BKP Kongresi yapıldı

Bulgaristan Komünist Partisi 13. Kongresi 2–5 Nisan tarihleri arasında toplandı. Kongre'ye Parti'nin 932.055 üyesini temsilen 2600'ü aşkın delege katıldı. 12. Kongre'den bu yana geçen beş yıl içinde BKP üye sayısında % 12,8'lik bir artış (157.837 yeni üye) oldu.

BKP 13. Kongresi'ne 107 ülkeden 137 konuk delegasyon katıldı. Kongre'de SOL BİRLİK de üç kişilik bir delegasyonla temsil edildi. Kongre'de Parti'nin Nisan 1956'da yapılan tarihi plenumunda belirlenen hattının doğruluğunun geçen otuz yıl içinde zengin katkılarla canlanlılığını

Devamı 7. sayfada

İdamlara, işkenceye ve Kürt halkı üzerindeki baskıya karşı

Kampanya için görev başına!

Cunta, iktidarı silah zoruyla gasbettiği ilk saatlerden başlayarak "solun kökünü kanayı" başlıca hedeflerden risi olarak önüne koydu. Bu deflere ulaşmak için elinde bütün olanakları ikircim stermeden, acımasız bir bimde kullandı. Hapis, işken-, ölüm demokrasinin gerçek hipleri ve öncüleri olan sol, evrimci, yurtsever güçleri ndirmek, ezmek, onları boun eğmeye zorlamak, yığınrdan yalıtlamak için beş yılı şkın bir süredir devam edior. Türkiye ve T. Kürdistaı'nda yaşayan her on kişiden iri, bu zorbalıktan payını allı. Sekiz yıl cezaya çarptırılnış olanlar, çoktan bu sürelei tamamlayarak tahliye oldukları halde, zindanlarda hâ â onbinlerce yurtsever var. Bugün de işkencelerin, yeni tutuklamalar ve operasyonların, öldürmelerin ardı arkası kesilmiyor.

Silahlı Kuvvetler, adeta bir işgal ordusu gibi Türkiye Kürdistanı'na sürüldü. Kürt halkı üzerindeki amansız baskılar devam ediyor. Köy ve kasabalara girilerek operasyon ve aramalar yapılıyor, Kürt yurtseverleri katlediliyor, toplu cezalandırmalara gidiliyor. Onbinlerce Kürt yurtseveri 12 Eylül'den buyana zindanlarda yüzlercesi işkence tezgahlarında can verdi. Sınırdaki Kürt köyleri, bilinçli bir politikayla göçe zorlanıyor. Evren'in bir süre önce Türkiye Kürdistanı'nda yaptığı "Biz bu teröristleri idam etmeyip de besleyecek miyiz?" sözünün, açık devlet terörünün yeni bir aşamasının gösterdiği bugün çok daha iyi anlaşılıyor.

Ne var ki, diktatörlük, bütün bunlara karşın amacına tam olarak ulaşamadı, Türk ve Kürt halklarının yurtsever güçlerine ve evlatlarına boyun eğdiremedi. Onları halklarından koparamadı, demokrasi savaşımının dışına süremedi.

Tersine, rejimin demokrasi düşmanı, halk ve barış düşmanı karakteri gerçek yüzü yığınlar içinde, uluslararası demokratik kamuoyunda açıklık kazandı. Sol, devrimci, yurtsever güçlerin daha başlangıcında, ardı arkası kesilmeyen ölümcül darbelerin altında olduğu bir sırada diktatörlüğün maskesini indiren görüşleri, şimdi değişik politik görüşten olanlarca da kabul ediliyor ve savunuluyor. Solun 1982 anayasasına ilişkin saptamaları, bu gün sosyal demokrat ve öteki burjuva partilerince dile getiriliyor. Hapishanelerin işkence evlerine dönüştürüldüğü, karakola ve polise adımını atan herkesin işkence edildiği, işkencenin başından itibaren sistemli bir devlet politikası olduğu, toplumun en geniş çevrelerince somut bir gerçek olarak ele alınıyor. Rejimin sadece sol güçleri değil, kendisine boyun eğmeyen bütün sınıf ve katmanları ve onların politik temsilcilerini de karşısına aldığı, gittikçe berraklaşıyor.

Diktatörlük en başta sol, devrimci, demokrat güçler olmak üzere toplumun örgütlü bütün güçlerine, sendikalara ve öteki yığın örgütlerine büyük zararlar verdi. Yığınları politikadan uzak tutmak için her yola baş vurdu. Boydan boya ülkeyi tam bir korku duvarıyla çepeçevre sardı. Toplumu, siyasal, sosyal, - ekonomik ve ahlaki her alanda tam bir yıkımla karşı karşıya bıraktı. Ama toplumsal bilinci yok edemedi, geriletemedi. Sosyal demokrat ve öteki burjuva görüşlerin etkisi altındaki işçiler, emekçi köylüler daha da radikalleşti. Öğrenciler, aydınlar demokrasi savaşımındaki yerlerini sağlamlaştırdı.

Bu durum, rejim karşıtı güçler bakımından geniş eylem alanları yaratmakta, demokratik bir kabarışın koşullarını oluşturmaktadır. Korku, bu sürecin önüne artık set olamamaktadır. Yaşanan bu sürecin, bu demokratik kabarışın etkisiyledir ki, genel af, işkence ve Kürt halkına yapılan baskılar, gündemin en önemli politik sorunları olmuştur. Genel af, işkence ve Kürt halkına yapılan zorbalığa son, aynı zamanda uluslararası demokratik kamuoyunun da üzerinde duyarlılıkla durduğu, bu yönde etkinlikler göstererek, rejimi zorladığı başlıca istemlerdir. Uluslararası demokratik kamuoyunun bu duyarlı sesi ve ülke demokrasi güçlerine verdiği destek, belirtilen istemlerin toplumun genel talepleri haline gelmesinde önemli bir etmendir.

Gerçekten de, gerek genel af ve işkence, gerekse Kürt halkına yapılan baskı, diktatörlükten kurtulmak isteyen bütün toplumsal güçleri bu politik sorunlara ilişkin olarak konumlarını açıkça saptamaya zorlamaktadır. Bu sorunların herbirisi için belirlenecek tutum ve izlenecek yol, rejime destek verenlerle, onu alaşağı etmek isteyen güçlerin arasındaki çizginin üzerinden geçmek zorundadır. Çünkü her üç sorunda da, diktatörlüğün ne istediği çok açıktır. Diktatörlükten kurtulmak isteyenler bakımından ise durum, yığınları bu toplumsal istemlerle ilgili kılmaya koşut olarak gelişmekte, açıklık kazanmaktadır.

Evren-Özal diktatörlüğünün 12 Eylül sabahından başlıyarak aldıkları bütün önlemlere karşın, genel af, toplumun büyük çoğunluğunun beklentisi haline gelmiştir. Anımsanacağı gibi, Evren, 12 Eylül'den hemen sonra bir genel affa hiçbir zaman fırsat vermiyeceğini, 12 Mart'taki hatayı yinelemiyeceğini, söylemişti. Daha sonra, bu sözler 1982 Anayasasında da ifadesini bularak kesinlik kazanmıştı. Rejim, bu tutumuyla bir yandan göstermelik parlamentoya girecek partileri ve rejimin oluşturduğu çerçeveyi kabul etmeye açık olan muhalefet kesimlerini bu konuda peşinen sağlamda tutmayı istemiş; diğer yandan ise temel politik bir araç olarak şimdi de etkinlikle kullandığı zor kullanımını aşındıracak olası çabalara karşı önlem almayı amaçlamıştı. Böylece genel af, rejim ile rejim karşıtı güçlerin karşı karşıya geldikleri bir alana, daha o zamandan dönüşmüştü.

12 Eylül'cülerin bütün bu çabalarına ve aldıkları önlemlere karşın, yine de genel af istemi yükseltilmiş, toplumu saran bir boyut kazanmıştır. Bu toplumsal beklentiyi harekete geçirecek küçük büyük her ileri adım, rejimin işini zorlaştıracak, onu sıkıştıracak koşulları yaratacaktır. Bunun yanısıra, Özal'ın yükselen genel af istemi karşısında, bu kez de, kah af "umutlarını" yaygınlaştırarak, afa ilişkin tartışmaları uzatıp oyalama taktiklerine baş vurarak, kah kesin olarak affa karşı olduğunu belirterek zindandaki yurtseverlerin, demokrasiden yana olanların moralini yıkmak üzerine yaptığı hesapları da boşa çıkaracaktır.

Sistemli bir devlet politikası haline getirilen işkence, sürüyor. Rejim işkenceyi korkutulmuş, sindirilmiş bir toplum yaratmak için kullanıyor. İşkence tezgahlarında katledilen yurtseverlerin sayısı yüzlerle ifade ediliyor. Sadece solcular ve devrimciler de değil, ayağını karakola atan herkes işkence görüyor. Bu gerçek bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı, artık gizlenemiyor. Burjuva basının bile işkence sorununa dolu dolu sayfalar ayırması, işkencenin ulaştığı boyuta işaret ediyor.

İşkencenin sistemli bir devlet politikası olduğunun ortaya çıkması, bu insanlık düşmanı politika üzerinde tartışmaların yoğunlaşması ve derinleşmesi, öncelikle rejimin gerçek yüzünü göstermesi bakımından önemli bir gelişmedir. Başlangıçta yeterince duyarlı olmayanlar bile, şimdi işkenceye karşıt konumlarda yer almakta, seslerini yükseltmektedirler.

Her işkence olayının kamuoyunun, basının dikkatine sunulması, bu yöndeki tartışmaların derinleştirilmesinin hızlandırılması, bir başka bakımdan da gereklidir. İster asker, ister polis, kimin eli işkenceye, kana bulaşmışsa onun cezasız bırakılmayacağını, bırakılmaması gerektiğini anlatmak, şimdi daha da kolaylaşmıştır.

Muhalefetin bir bölümü, genel af ve işkence sorunlarında gösterdiği kararlılığı ve tutarlılığı, ne yazık ki, Kürt halkına yapılan baskıya sıra gelince, gösterememektedir. Bu, sadece burjuva muhalefet çevreleri bakımından yapılan bir tespit değildir. Bununla beraber, başından beri rejime karşı olan, onunla uzlaşmayı öngörmeyen aydınlar ve demokratlardan bir bölüm de, Kürt halkına yapılan baskı sözkonusu olduğunda sessizliği yeğlemekte veya saldırganın işini kolaylaştıran bir tutum takınmaktadır.

Genel Kurmay Başkanlığının 17 Ağustos 1985'de "Doğu ve Güney Doğu bölgelerinin Türk ordusu tarafından karış karış tarandığı, 309 kişinin yakalandığı ve 160 kişinin öldürüldüğü" yolundaki açıklaması, toptan göç'e zorlanan Kürt köylerinin durumu, askeri savcılığın Diyarbakır cezaevinde 30'u aşkın yurtseverin öldüğünü belirtmesi ve daha da sıralanabilecek vahşet örnekleri karşısında, hangi namuslu insan sesizliği seçebilir? Bir halka zulmetmek, onun anadilini konuşmasına, kültürünü geliştirmesine, ulusal demokratik haklarını dile getirmesine yasaklar koymak diğer bir ulusu özgür kılabilir mi?

Kürt halkı üzerindeki baskıyı dile getirmek, ulusunun özgür olmasını isteyen her namuslu çevreye seslenme olanağını yaratacaktır. Türk demokratlarını ve namuslu aydınlarını bu konuyla duyarlı ve ilgili kılacaktır. Böyle bir yönelim, giderek sıkışan ve yalıtlanan diktatörlüğün, şovenizmi pompalıyarak, kendisine karşıt konumda olan güçleri ve kişileri de arkasına takmasını güçleştirecek, engelliyecektir.

Sol Birlik, diğer sol, demokratik güçlerle birlikte belirtilen bu saptamalar ve görüşler temelinde "İdamlara, işkenceye, ve Kürt Halkı üzerindeki Baskıya Hayır!" kampanyası yürütmeye karar verdi. Emekçi yığınların daha da hareketlenmesi, bilinç düzeylerinin yükseltilmesi ve örgütlenmesinin sağlanmasının bir parçası olarak ülke içinde ve dışında yürütülecek bu kampanya, iki bakımdan önem taşımaktadır.

Birincisi, Sol Birlik, bu kampanyayı yürütürken öteki sol, yurtsever güçlerle, belirtilen istemler ve hedefler yönünde eylem birliği yapmak için elden gelen her şeyi yapacaktır. Sol Birlik, bunu, sol, yurtesever güçlerin birliğini, yığınları harekete geçirmede, onları daha ileri hedefler için hazırlamadaki yaşamsallığının önemini kabul eden herkesin paylaşacağı bir çaba olarak değerlendirmektedir. Sol Birlik, sahip olduğu bu inancın gerektirdiği politik iradeyi ortaya koyacak, saptadığı önerileri diğer sol güçlere götürecek, bunları onlarla dostça tartışacaktır. Birlikte iş yapmayı olanaklı kılacak en küçük bir adıma dahi yüksek bir değer biçecek, bunu titizlikle değerlendirecektir.

İkincisi, Sol Birlik, bu kampanyayı yığınlardaki birlik özlemlerini daha da yükseltmek için değerlendirecektir. Politik eğilimlerine bakmadan işçi ve emekçilerin, aydınların, öğrencilerin belirtilen istemler üzerinde savaşım birliğini sağlıyacak, somut duruma uygun yol ve biçimleri bulmaya varolanları ise geliştirmeye yönelecektir.

Gerek rejimin karakterinin açığa vurulmasında ve gerekse Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğinin özümsenmesinde bu kampanya, bir basamak olabilir, olmalıdır.

ALİ TERZİOĞLU (TİP)

MUZIR...

ANAP'ta, kuruluşundan bu yana ilginç bir gelişme gözlendi. Başlangıçta cunta dışı, hatta cuntaya karşın kurulmuş olduğu izlenimi vardı. Herhalde doğruydu da bu izlenim; hele cunta, birkaç kişilik en dar kapsamıyla gözönünde tutulduğunda. Ancak bu izlenim kadar gerçek olan ve gün geçtikçe daha belirginleşen bir başkası da, cuntanın doğrudan kurdurup iktidara "mahkum" ettiği MDP'nin ötesinde, doğrudan cuntayı oluşturan birkaç yüksek rütbelinin de ötesinde, 24 Ocak'ın, 12 Eylül'ün kotarıcılarının ve sahiplerinin nezdinde, ANAP'ın daha baştan 24 Ocak'ın ve 12 Eylül'ün partisi olma kimliğini edinmiş olmasıdır. Belki kimileri burnundan solusa da, çaresizlikle seçime katılmasına yeşil ışık yakmalarıyla birlikte, o andan, daha o andan itibaren bu kimlik de giderek daha belirginleşecek, daha açık seçikleşecek biçimde kendini göstermeye, yerli yerine oturmaya başladı.

Başlangıçta, cuntayla özdeşleşmemiş olma görüntüsünden, yalnızca bu görüntüden çokcasına yararlandı da ANAP. Hatta, kendisini, kendi öngörüsünü aşması olası en küçük bir demokrasi adımında bile, kendisinin de aynı istekleri paylaştığını, ancak geçiş aşamasında bulunduğumuzu hatırlatıp, hemen cunta öcüsü ile çıkıyordu karşıtlarının karşısına.

Ancak bu durum uzun sürmedi. Seçim dışı bırakılan partilerin gelişimi ve yerel meclis seçimlerinin bu gelişmeyi hiçbir ikircime yer bırakmıyacak açıklıkla ortaya koyması, yeni kamuoyu yoklamalarının ve kimi yerel ara seçimlerin bu gelişim sürecinin devam ettiğini göstermesi ile birlikte, kitle desteğinin başkalarına kayması ile birlikte, ANAP da 24 Ocak ve 12 Eylül'le, cuntayla ve en öndeki Evren'le özdeşleşmeyi geliştirdi. Başlangıçta, hiç değilse görüntüde bir ayrılık söz konusu olsa bile, bugün artık 24 Ocak'ın, 12 Eylül'ün de, cuntanın, cunta faşizminin de has partisi iktidardaki ANAP'tır kuşkusuz.. Ve bu o kadar böyledir ki, aynı doğrultudaki ekonomik, politik icraat, yürütme bir yana, kanun kuvvetinde kararnameler, hatta kanunlarla doğrudan cunta yönetiminde her nasılsa gözden kaçmış eksiklikler tamamlanmakta, ANAP çoğunluğuna dayanarak Meclis'den geçirilen yeni baskı yasaları için Evren'e, dolayısıyla cuntaya bir onay imzası kalmaktadır sadece. Böylece, daha yıllarca önce teşhisi konulup açıklandığı üzere, bugünkü iktidarın cunta döneminin üstü örtülü devamcısı olduğu gerçeği her geçen gün yeniden doğrulanmaktadır.

'Küçükleri muzır neşriyattan koruma yasası' bunun son bir örneği. Eski siyasilere yasağın anlamsız bir maddesi kaldırılıp infaz yasası ile de dönekler ve cezaevi yönetimlerince "islahınefs" ettiği kabul edilen "idare adamları" için yeni bir olanak sağlanır, böylece "demokratikleşme"yolunda ileri adımlar atılırken küçüklerimiz de "koruma"ya alındılar, bu düpedüz sansür yasası ile. Anlaşılan, zaten alabildiğine geçerli otosansür de, başını biraz kaldıranı hizaya getirici 158'ler, 159'lar, orduya, cumhurbaşkanına hakaretten davalar, hatta kimi pek gözönünde olmayan yerlerde karakol bodrumları, emniyet malısus mahal'leri, özel tim'leri de özlenen suskunluğu sağlamaya yetmiyor olmalı ki, yeni yasa ile daha baştan duruma el konma olanağı elde edilmek istendi.

Hem de ne şiddet, ne celâl. Küçükler korunmalıymış. Yoksa, yoksa.. din iman, ahlak, fazilet, terbiye, saygı, aile, millet... sayıyorlar, sayabildikleri kadar.

Bu baylar herkesi kör, alemi sersem mi sanıyorlar? Bugün güya açık saçık resim ve yazılardan koruyup sakınacağımız çocukların binler ve binlercesi büyük şehirlerin kaldırımlarında.. evsiz, barksız, yurtsuz yuvasız, dilenmeye, fuhşa itilmiş, yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Verem, sıtma almış başını gitmiş. Gazetelerde boy boy veremle savaş dernekleri, sıtma mücadele doktorlarının uyarma, yakınma yazıları, ve o yazıların yanında bitlerin sardığı ilkokul çocuklarının resimleri.. Çok önceleri, savaş sırasında olduğu gibi. İşsizlik, pahalılık, yokluk yoksulluk. Ve de bunların müsebbiplerinin sözcüleri çocuklarımızı "muzır neşriyattan koruma" peşinde.

Siz herkesi kör, alemi sersem mi sanıyorsunuz gerçekten?

Federal Almanya'daki demokratik örgütlerin kampanyası

F.Almanya'da bulunan Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan 10 demokratik örgüt, (Avrupa'da Dev-Genç, Birlik Yolu, Devrimci İşçi, DİBAF, FİDEF, KKDK, GERÇEK ADK, İşçi Gerçeği, KOMKAR, KURDKOM) "İşkence ve İdamlara Son", "Politik Tutuklulara Özgürlük-Genel Af", "Kürt Halkı Üzerindeki Baskılara Son" istemleri çerçevesinde bir kampanya başlattılar.

Örgütler, Türkçe ve Almanca birer bildiri yayınlayarak, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki insanlık dışı uygulamalara dikkati çekerek, demokratik kamuoyunu, örgüt ve kişileri dayanışmaya çağırdılar.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne gönderilmek üzere Almanca ve Türkçe bir metin imzaya sunuldu. Bunların yanısıra, F.Almanya çapında basın toplantıları, açık oturumlar, uyarı nöbetleri, yürüyüş ve kapalı salon toplantıları düzenlenmesi düşünülüyor.

Türkiye ve Türkiye Kürdista'nı SOL BİRLİK ve diğer devrimci-demokratik örgütlerin özellikle son zamanlarda basına da yansıyan işkenceler, Kürdistan'daki baskılar konusunda açmış oldukları kampanyaya paralel olarak yurtdışında da böylesine geniş güçlerin katıldığı kampanya, hiç şüphe olmasın ki bir yandan faşist cuntayı diğer yandan da onun Batı'daki "dost"larını rahatsız edecektir. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı halkları, beş buçuk yılı aşkın bir süredir faşizmin elinden kan ağlamakta. Faşizmin yıkılması, ülkeye demokrasinin gelmesi, en geniş demokrasi güçlerinin omuz omuza, birlikte mücadele etmesiyle mümkün olacaktır.

Bay Necmettin Karaduman
Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı
Ankara/Türkiye

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki durumu kaygı ile izliyorum. Açığa çıkan işkence olayları, hapishanelerdeki tutukluların insanlık dışı yaşam koşulları, Kürt halkı üzerindeki baskı, köylerin basılması, toplu işkenceler, ırza geçmeler, toplu sürgünler insan haklarının ayaklar altına alındığını kanıtlıyor. Sistemli bir şekilde yürütülen bu çağdışı uygulamaları dehşet verici buluyorum.

Bu uygulamalara en kısa zamanda son verilmesi, uluslararası anlaşmalarla güvence altına alınmış insan haklarına saygı gösterilmesi ve yaşama geçirilmesi için:

- İnsanlık suçu işkenceye son verilmeli, işkenceciler ve politik sorumlularından hesap sorulmalıdır.
- Politik tutuklular serbest bırakılmalı. Genel af çıkartılmalıdır.
- Kürt halkı üzerindeki baskılara son verilmelidir.

Bu doğrultuda atılacak adımları, insan olmanın kıstasları olarak görüyorum.

24 Ocak'ın iflasının ilanı

Özal hükümeti, geçtiğimiz ay yüzde 5,2'lik bir devalüasyon –Özal'a göre fiyat ayarlaması– yaptı. Devalüasyon ile birlikte yürürlüğe konulan bir dizi kararla, kambiyo sisteminde "devrim" diye adlandırılan ve 1984 Aralık'ından beri uygulanan düzenlemelerden de büyük ölçüde vazgeçildi. Gerek uluslararası piyasada gerileyen doların Türkiye'de böylesine değer kazanması ve gerekse kambiyo mevzuatındaki bu geriye dönüş, 24 Ocak kararlarının iflasını bir kez daha gözler önüne serdi. Ayrıca, el yordamı, göz kararı ile yönetmeye çalıştığı ekonomiyi yazboz tahtasına çeviren Özal ve ekibinin herşeyi nasıl içinden çıkılmaz hale getirdiği de yeniden ve çarpıcı şekilde örneklenmiş oldu.

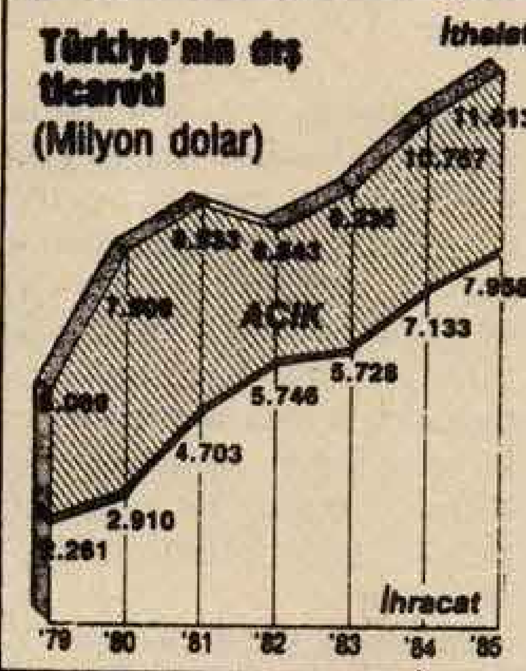
Özal'ın altı yıldır bozuk plak gibi yinelediği vaadlerin hiçbiri gerçekleşmedi. Ekonomiyi iki-üç yılda düze çıkaracağı söylenen 24 Ocak kararları, hiçbir derde çare olmadı. Ekonominin 1980 başında karşı karşıya bulunduğu bütün temel sorunlar aynen varlığını koruyor; üstelik çoğu daha da ağırlaşmış durumda. Bu sorunların başında, bilindiği gibi döviz darboğazı geliyor. Daha birkaç ay evvel "döviz bolluğundan" dem vuran Özal ekibi, bugün yaşanan ağır döviz sıkıntısı karşısında tükürdüğünü yalamak zorunda kalıyor.

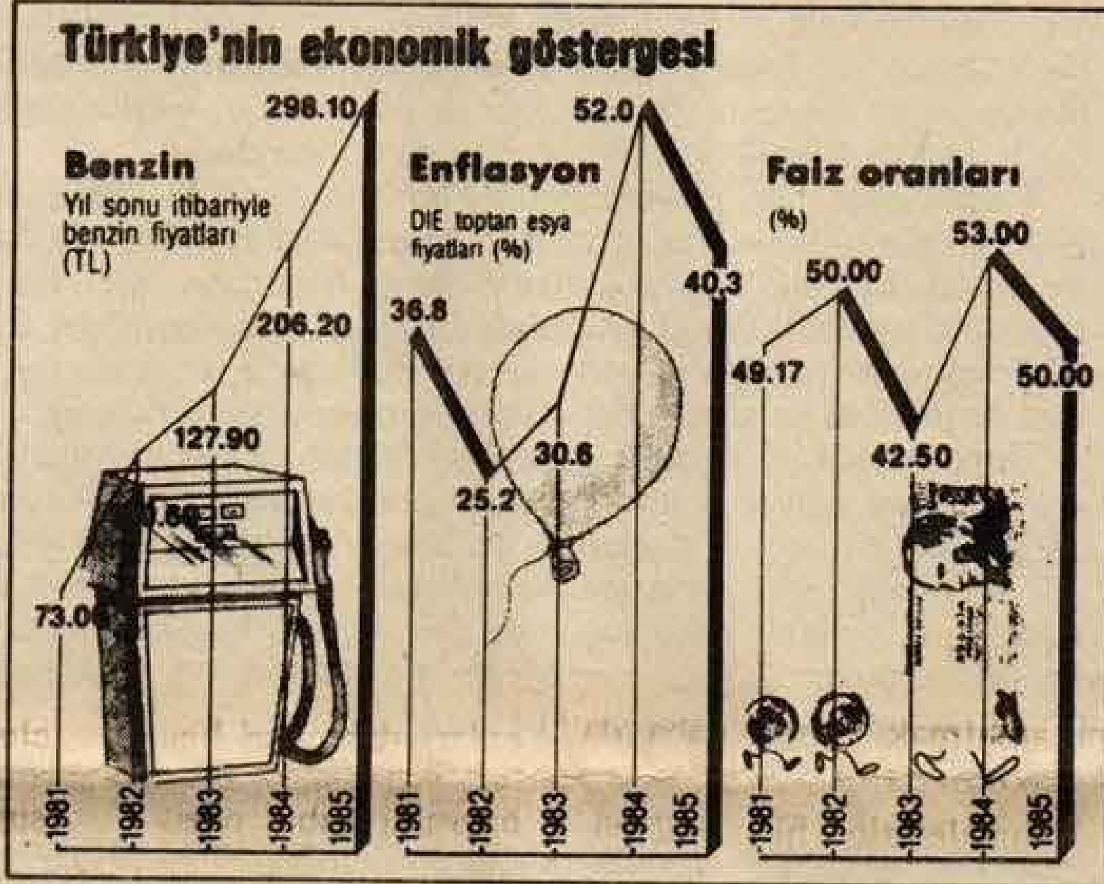
Artık Özal'ın sarılacağı bahane de kalmamıştır. Önceleri, "yüksek işçi ücretleri" herşeyin baş sorumlusu diye gösterildi. Fakat altı yılda işçi ücretleri yarı yarıya azalırken, ekonomik bunalım olduğu yerde kaldı. Böylece ücret bahanesi kullanılamaz oldu. Ardından doların ve faiz oranlarının yükselmesi ile petrol fiyatları bahane edildi. Oysa son aylarda bunların hepsi birden önemli ölçüde geriledi. Petrol fiyatları zaten 1980'den bu yana sürekli düşme eğilimindeydi. Son aylarda bu düşme had safhaya ulaştı. Dolar ve faiz oranları da yine son aylarda gerilemeye başladı. Ama bütün bunlar Türkiye ekonomisine yansımadı. Petrol ürünlerinin fiyatları ancak aynı düzeyde kalabildi. TL, dolar karşısında değer yitirmeye devam etti. Böylece bu bahaneler de işe yaramaz oldu. Artık hiçbir yalan ve demagoji, 24 Ocak kararlarının apaçık iflasını perdeleyemez.

24 Ocak kararlarının ana hedefi, döviz darboğazını aşmak, ödemeler dengesini sağlamak ve bu sayede ekonomik istikrarı gerçekleştirebilmekti. Döviz gelirlerini artırabilmek için ihracata büyük umutlar bağlanmıştı. Gerçi ihracat artışı bir ölçüde sağlanabildi, ama döviz sorunu çözümlenmek bir yana, daha da ağırlaştı. Çünkü ihracat artarken, peşisıra ithalatı da arttırıyordu. Bu yüzden dış ticaret açığı bir türlü kapatılamadı. 1985 yılı dış ticaret açığı, geçici verilere göre geçen yıla kıyasla artarak 3 milyar 700 milyon dolara ulaştı. Dış borçlar, 1980'den bu yana bir kaç kez katlandı. 1980 yılında dış borçlar milli gelirin altıda biri iken, 1985'te yarısını aştı. İşçi dövizleri girişi, yükselebileceği kadar yükseldi ve geriye saymaya başladı. Sonuçta, bir süre için rahatlamış gibi gözüken döviz işlemleri, bugün yeniden tıkandı.

Döviz sorunu, emperyalizme bağlı Türkiye ekonomisinin "yumuşak karnı"dır. Bu sorunun kısmen ve geçici olarak hafifletilmesi mümkün olsa bile, mevcut bağımlılık ilişkileri devam ettiği sürece köklü şekilde çözümü mümkün değildir. Geçici ferahlama uğruna girişilen kimi çabaların, kısa sürede nasıl geri teptiğini ve sorunu daha da ağırlaştırmaktan başka bir işe yaramadığını yaşanan deneylerle biliyoruz. Kısa vadeli dış borçlanmalar bunun en belirgin örneğidir. DÇM'ler (Dövize Çevrilebilir Mevduat) bu tür borçlanmanın bir biçimiydi ve ekonomiye nelere malolduğu hatırlardadır. Bugün yaşanan döviz sorunu da, özellikle döviz tevdiat hesabı denilen DÇM benzeri kısa vadeli borçlanmaların olumsuz sonuçlarıyla su yüzüne çıkmıştır.

İMF'nin Türkiye ile ilgili son raporunda, kısa vadeli döviz borçlarına özellikle dikkat çekilmiş ve hükümetin gerekli tedbirleri alması istenmişti. Bankalar sistemi aralık ayından bu yana ağır bir döviz sıkıntısı içine düşmüştü. Küçük ve orta büyüklükteki bazı bankalar, taahhütlerini yerine getirebilmek için şiddetle dövize ihtiyaç duyuyorlardı. Kendi döviz kaynakları bu ihtiyacı karşılamaz hale gelmişti. Merkez Bankası da gerekli miktarda dövizi bankalar sistemine aktaramaz durumdaydı. Dış borç ödemeleri ve ihracatın gerilemesi nedeniyle Merkez Bankası'nın kasalarındaki kullanılabilir döviz miktarı alabildiğine azalmıştı. Zor durumdaki bankalar, bu nedenle her yola başvurarak piyasadan döviz toplamaya başladılar. Bankalar kur yükseltme yarışına girdiler. Tahtakale piyasasındaki karaborsa döviz fiyatı, bu kez aralarında kamu bankalarının da bulunduğu bankalarca bizzat körüklenmeye başlandı. 1982'de yaşanan serbest faiz kargaşası aynen döviz piyasasında tekrarlanmaktaydı. Basına yansıyan bilgilere göre, bazı bankalar –özellikle adı verilmeyen üç banka– iflasın eşiğine gelmişti.

14 Mart'ta uygulamaya sokulan son kararlarla, bankalar sistemindeki ağır döviz bunalımı geçici olarak "dondurulmuştur". Ancak sorun, tüm vahameti ile olduğu gibi durmaktadır. Yaşanan paniğin büyüklüğü, TÜSİAD'ın yeni başkanı Sabancı'nın açıkça "kelle" istemesinden bellidir. Sabancı, bütün suçu üç-beş "sorumsuz" bankacının sırtına yıkarak, 24 Ocak kararlarını aklamaya çalışmaktadır. Oysa 24 Ocak'ın iflası gün gibi aşikârdır. Türkiye ekonomisi, altı yılda dönüp dolaşıp bunalıma girdiği noktaya yeniden varmıştır. Daha doğrusu, o noktadan hiçbir zaman uzaklaşamadığı, son kararlarla resmen tescil edilmiştir. İşte Özal'ın "başarısı" bundan ibarettir.

Ocak ve Şubat aylarındaki ihracat-ithalat rakamları, kamuoyundan gizlenmeye çalışılmaktadır. DİE'nin en nihayet açıkladığı dış ticaret verilerine göre, Ocak ayında ihracat 560 milyon dolara gerilerken, ithalat 1 milyar 100 milyon dolara fırlamıştır. Geçen yılın Ocak ayında aynı rakamlar, sırasıyla 668 ve 822 milyon dolardı. Şubat ayındaki gerilemenin daha büyük olduğu uzmanlarca ifade edilmektedir. Bu gerilemede, İran ve Irak'a yapılan ihracatın tıkanması önemli rol oynamıştır. Bilindiği gibi, son yıllarda İran ve Irak'a yapılan ihra-

Devamı 7. sayfada

Erol ATAÇ (TKEP)

DEMOKRASİYİ KAZANMAK İÇİN...

Evren-Özal ekibinin; emperyalistlerin ve bir avuç yerli tekellerin çıkarına göre uyguladığı "24 Ocak" ekonomi-politikası geniş çalışan yığınları derin bir sefaletin içine itti. Ülkeyi köklü bunalımlarla yüzyüze getirdiği gibi, sistemin iç çelişkilerini daha da derinleştirdi. Türkiye ekonomisinin içine girdiği bu çıkmaz, geniş halk yığınları gözünde de giderek somutlaşmaya başladı.

Burjuvazi, artık, iç hesaplaşmasını açık açık yapmakta, bu iç hesaplaşmada, bugüne kadar emekçi halkın gözünde kutsallaştırmaya çalıştığı "Anayasa", "devlet", "ordu" vb. gibi burjuva kurumları bile giderek "değeri"nden düşürmektedir.

Öte yandan demokrasi mücadelesi her geçen gün gelişerek boy atıyor. Faşist diktatörlüğün karşı koymalarının -tümü olmasa bile- önemli bir kesimi demokrasi güçleri tarafından hızla aşılıyor. Toplumun içine girdiği alternatif arayışı; dayatılan "alternatifsizlik" ve "sessizlik" duvarını sürekli aşındırıyor. Bu alternatif arayışında, genel anlamda mutabakata varılan şey demokrasi talebi olmuştur.

Buna karşın, faşizm, demokrasi güçleri karşısında çözülerek geri çekilme durumunda değildir. Devlet içinde kurumlaşmayı ve militarizasyonu bütün gücüyle tırmandırıyor.

Bu gelişmelerin toplamı; Türkiye ve T. Kürdistan'ı emekçi halklarının genel bir demokrasi alternatifiyle yetinmeyeceklerini ortaya koyuyor.

Artık geldiğimiz noktada, "nasıl bir demokrasi?" konusunda, iki ayrı demokrasi görüşü giderek daha da netleşmeye başladı.

Birincisi; genel olarak burjuva muhalefetin savunduğu demokrasi. Ki, bu kesim birbirinden farklı yanlar içersede esas olarak emperyalizmle ilişkilerin ve tekellerin özgün çıkarlarını garanti eden bir demokrasi savunusu içindedirler.

İkincisi ise, sol güçlerin çabaları ve kendi sosyal yaşamlarının vermiş olduğu bilinçle, emperyalizm ve tekelciliğin, demokrasi, barış ve toplumsal ilerlemenin önünde başlıca engel olduğunu gören ve emperyalizmin, tekellerin egemenliğinin olmadığı bir demokrasi için mücadele eden güçlerdir.

Sınıfsal temelden kaynaklanan bu her iki demokrasi anlayışının birbirinden köklü ayrımlar taşıdığı açıktır. Fakat aynı zamanda, bu her iki muhalefetin güncel kimi demokratik taleplerde birbiriyle çakışan yanlarının olduğu da bir gerçektir.

İşte burada; sol güçler açısından, demokrasinin kazanılması ve geliştirilmesi mücadelesindeki ittifaklarda izlenmesi gereken yöntem ne olmalıdır sorusu gündeme gelmektedir.

Bu iki muhalefet gücü arasındaki köklü ayrımlar mı ön plana çıkarılmalı, yoksa çakışan yanlar mı?

Bizce bu şekilde bir ayrıma gitmek ya da bunları birbirinin karşısına koyma doğru değildir. Bu her iki görevin de birbirinden kopartılmadan bir uyum içersinde ele alınması gerekir.

Bu farklı iki demokrasi anlayışının birbirine yakın oldukları demokratik hak ve taleplerde güçlerini birleştirmeleri doğaldır ve gereklidir. Diktatörlüğe vuruş yapılabilecek ortak noktalarda bundan kaçınmak kuşkusuz zararlıdır. Ancak, aynı zamanda demokrasi konusundaki temel ayrımlarımızın işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar gözünde netleştirilmesi de yukardaki görevden ayrı ele alınamaz.

Bu noktada, bizce sürekli net tutulması gereken en önemli çizgi, sol güçlerin ve emekçi kesimlerin uğruna mücadele ettiği bir halk demokrasisi talebi ile, burjuva muhalefetin istediği, emperyalizm ve tekellerin egemenliğinin devam ettiği koşullardaki bir demokrasi arasındaki temel ayrımdır.

Sol güçlerin uğruna mücadele ettiği demokrasinin; yürüyen demokrasi mücadelesi içinde netleştirilmesi, geniş yığınlar nezdinde somut bir alternatif haline getirilebilmesi ve çakışan bazı güncel taleplerde burjuva muhalefet güçleriyle ilkeli ittifakın gerçekleştirilebilmesi için, Türkiye ve T.Kürdistanı tüm devrimci demokrasi güçlerini örgütlü bir yapılanma içinde birleştirilmesi görevi sol güçlerin önünde yakıcı bir görev olarak durmaktadır.

DİSK Davası'nda savunmalar sürüyor:

«Mahkemenizden adalet beklemiyorum»

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yere sahip olan DİSK, 12 Eylül darbesinin baş düşmanlarından, önemli hedeflerinden biri oldu. Faaliyetleri durduruldu. Yöneticilerinin büyük bir kısmı tutuklandı, iğrenç işkencelerden geçirildi. 4 yılı aşkın bir süre zindanlarda tutulup, ikrara zorlandılar.

DİSK'in şahsında işçi sınıfının ekonomik-demokratik hareketini ortadan kaldırmayı, emirlerinden çıkmayacak, istedikleri gibi at koşturabilecekleri, "akıllı-uslu bir işçi topluluğu" yaratmayı hedefleyen tekelci Türk burjuvazisi, -ki onun ve ardındaki emperyalist güçlerin isteklerini harfi harfine yerine getirmeye çalışan Evren-Özal çetesi- pek de başarılı olamadılar. Özellikle son dönemlerde Türk-İş da dahil olmak üzere, işçi ve emekçi yığınlarda yükselen ses, bunu açıkça gösteriyor. Savunmaları vasıtasıyla DİSK'li yöneticiler, mahkeme kürsülerini Evren-Özal çetesinin işçi sınıfına olan düşmanlıklarını, kinlerini gözler önüne serdikleri bir alana çevirdiler.

DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, yaptığı savunmada, savcılığın iddianamesinin saçmalıklarla dolu olduğunu belirtti. Baştürk, **"DİSK'in dışında, DİSK'ten bağımsız olarak Türkiye'de sürmekte olan bir sınıf mücadelesi vardır.', "Taştan ve demirden zindanlar, gördüğümüz haksızlıklar ve işkenceler... Tüm çektiklerimiz ne ilktir, ne de son. İyiyi, güzeli, mutluluğu arayanlar ile sömürü ve baskının yandaşları arasındaki kavga sürecektir. Ancak inanıyorum ki, bir gün mutlaka, ama mutlaka çocuklarımız geleceklerine umutla bakabileceklerdir. Gülecektir tüm çalışanların yüzleri, bağıra bağıra özgürlük, kardeşlik ve barış türküleri söylenecektir Türkiye'mde ve dört bir yanında dünyanın. İşte o zaman DİSK'in mücadelesinin ve bizim çektiklerimizin anlamı bir kez daha anlaşılacak ve bu nedenle de ışık tutacaktır geleceğe"** dedi.

Baştürk'ün savunmasının bitmesinden sonra, Genel Sekreter Fehmi Işıklar'ın savunması başladı. Işıklar savunmasında **" bu davada adaletin gerçekleşebileceğine inanmıyorum. Bu nedenle mahkemenizden adalet beklemiyorum "** dedi. 12 Eylül sonrası işçi sınıfı ve emekçilerin durumu üzerinde de duran Işıklar, **" bu dönemde güçlü olan işverenler daha güçlü, zenginler daha zengin olmuştur, işçiler ve diğer emekçiler ise daha da yoksullaşmıştır. Yıllarca, kan ve gözyaşı pahasına elde edilen demok ratik hak ve özgürlükler, sendikal hak ve özgürlükler, suskun bir toplum yaratılarak ve işçiler örgütsüz bırakılarak geri alınmıştır"** dedi.

2821 sayılı Sendikalar Yasası ile, 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasaları hakkında da şunları söyledi Işıklar: **"İşverenlerin gerekli gördükleri bu düzenlemelerle bugün sendikalar sıradan bir derneğe, bir hayır kurumuna dönüştürülmüştür. Siyasi iktidarların sendikalar üzerindeki denetim ve baskıları artmış, birçok işkolunda grev hakkı yasaklanmış, grev hakkının var olduğu işkolu ve işyerlerinde ise getirilen sınırlamalarla grev, etkisiz ve göstermelik bir araç durumuna getirilmiştir. Bütün bunlar, bir işveren kuruluşu olan MESS'in Başkanı Turgut Özal'ın Başbakan Yardımcılığı ve Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide'nin de Sosyal Güvenlik Bakanlığı döneminde gerçekleştirilmiştir."**

Bilindiği gibi daha önceleri birçok kez DİSK Davası avukatları mahkemelerden çıkartılmış, savunma hakkı kısıtlanmıştı. Bu kez de, Işıkların savunmasından sonra mahkeme heyeti kendilerine "hakaret" edildiği gerekçesiyle Işıklar hakkında suç duyurusunda bulunarak, duruşmayı kapattı. Karara karşı söz almak isteyen avukat ve sanıklara da söz verilmedi.

DİSK Davası'nda savunmalar sürerken, Türk-İş Genel Sekreteri Şide, DİSK'e yönelik suçlamalarda bulundu. Yıllardır burjuvazinin DİSK için söylediklerini tekrarlayıp durdu. Bugün Türk-İş içinde bulunan birçok sendika ve binlerce işçi kendi genel sekreterlerinin imzasının altında olduğu bu antidemokratik yasalara karşı seslerini yükseltmekteler. Ne var ki faşist cuntanın kukla hükümetinde görev almış bir "işçi temsilcisi"nin de imzası var. Böyle birinin kalkıp da yıllardır sınıf sendikacılığı yürüten bir DİSK'e dil uzatması abesle iştigal etmekten başka bir şey değildir.

Faşist Evren-Özal çetesi tüm propaganda araçlarını kullanarak, hem ülke içinde hem de dışında "demokrasiye geçildiği" yaygarasını yaymaya çalışırken, Batı kamuoyunda Türkiye ve Kürdistan'daki demokrasi güçleriyle dayanışma hergeçen gün artarak devam etmektedir. Gün yok ki, heyetler Türkiye'yi ziyaret etmesin, Türkiye'nin gündeme geldiği toplantılarda Barış Derneği, DİSK Davası, işkenceler, Kürt halkı üzerindeki baskılar dile getirilmesin.

DİSK Davası sürerken, uluslararası planda da dayanışma örnekleri sergilendi. Davayı izlemek üzere Türkiye'ye gelen Fransız ve Belçika Genel İşçi Sendikaları yöneticileri, yaptıkları basın açıklamasında tüm uluslararası kuruluşları DİSK'i desteklemeye çağırdılar. Bunların yanı sıra, ICFTU, DİK ve DSF, temel sendikal hak ve özgürlükler açısından Türkiye'deki gelişmeleri sonuna kadar ilgiyle izliyeceklerini dile getirdiler.

DİSK Davası diğer yöneticilerin savunmalarıyla devam ediyor.

F. COTKAR (TKSP)

ABD'NİN YENİ KORSANLIKLARI

Vietnam savaşından bu yana ABD emperyalizmi en saldırgan dönemini yaşıyor. Reagan yönetimi, soğuk savaşı tırmandırmanın yanısıra, dünyanın dört bir yanında açık askeri saldırılara girişiyor; gözü kara biçimde tam bir haydutluk politikası izliyor. İki yıl kadar önce Karaibler'de bağımsız bir ülke olan Grenada'nın işgalinin ardından Orta Amerika'da Nikaragua'ya karşı saldırı ve sabotajlara hız verildi. ABD, bir paralı asker, haydut ve katil sürüsü olan "Kontra"ları "özgürlük savaşçıları" diye bağrına basıyor. Onları eğitiyor, modern silahlarla donatıyor ve Honduras üzerinden Nikaragua'ya saldırtıyor. Son günlerde Reagan yönetiminin bu ülkeye yönelik politikasında tırmanma olmuş ve bölgede gerilim son derece artmıştır.

Bunun nedeni açık: ABD emperyalizmi halkların kendi kaderlerini özgürce belirleme hakkına karşı. Orta ve Güney Amerika'yı arka bahçesi sayıyor. Bu halklara açıkça, "burada benim dediğim olur," diyor. Bu ise, ABD emperyalizmine uşak herhangi bir faşist veya militarist diktatörlük demektir. Bu halklar için açlık, yoksulluk, sömürü, ABD tekelleri için yağma ve talan demektir. Reagan, bu harami politikasını utanmazca, "özgürlük" ve "demokrasi" palavralarıyla perdelemeye çalışıyor. Tam bir yalancılık ve ikiyüzlülükle ABD ve dünya kamuoyunun gözlerini boyamaya, akı kara göstermeye çalışıyor. ABD'nin dev propaganda çarkını, bu hem saldırgan, hem özgürlük düşmanı, hem de yalancı politikanın emrine koşuyor.

Nikaragua sorununun alevlendiği şu günlerde, ABD Akdeniz'de de saldırıya geçti. ABD deniz ve hava kuvvetleri, sanki Amerikan kıtasını çeviren okyanuslar, hatta Akdeniz in kendisi dar gelirmiş gibi Libya körfezinde, bu bağımsız ülkenin karasularını açıkça çiğneyerek manevralar düzenlediler.

Uzun süredir ki ABD emperyalistleri Libya aleyhine kampanyalar düzenlemekte, bu ülkeyi tehdit etmekte, hatta Libya lideri Kaddafi'nin başını istemekteler. Bunun da nedeni açıktır: ABD emperyalistleri ve siyonistler, kendi dümen sularında olmayan, başta Filistin kurtuluş hareketi olmak üzere halkların emperyalizme, sömürgeciliğe, ırkçılığa ve ulusal baskıya karşı mücadelelerine sempati gösteren ve destek olan Libya yönetimini, özellikle de Kaddafi'yi bir diken gibi görüyorlar.

ABD, yalnız Amerikan kıtasında değil, dünyanın her yanında borusunu zorla öttürmek istiyor. Başka halkların içişlerine karışıyor, işine gelmeyen yönetimleri devirmek, kendisine bağlı uşak yönetimleri işbaşına getirmek için her yolu ve yöntemi deniyor ve bunu bir hak gibi görüyor.

Libya körfezindeki manevralardan amaç da açıkça kışkırtma ve saldırı idi. Libya'yı dize getirmek, ona "bir ders vermek", belki de ülkeye askeri birlikler çıkarmaktı. Nitekim ABD uçakları, tam bir korsanlıkla Libya topraklarını bombaladı ve Libya gemileri batırıldı.

Ne var ki Libya halkı bu saldırılara papuç bırakmadı, kararlıca karşı koydu. ABD'nin bu yeni korsanlığı da tüm dünyada, özellikle de Akdeniz'de ve Ortadoğu'da geniş tepkilere yol açtı, ABD emperyalizminin çirkin yüzünü birkez daha ortaya serdi ve anti-emperyalist duyguları yükseltti. Sonuç olarak bu saldırganlık da ABD'nin kar hanesine yazılacak hiçbir sonuç vermedi, ama zarar hanesini büyüttü.

Türkiye'deki uşak rejime gelince, o, herzaman olduğu gibi bu kez de, saldırıya uğrayan kardeş Libya halkının yanında değil, ABD emperyalizminin yanında yer aldı. Onun saldırgan güçlerine yataklık etti. Tam da ABD uçaklarının Libya'yı bombaladığı günlerde, ABD Dışişleri Bakanı George Shultz Ankara'da basın toplantısı yapıyor ve Libya yönetimini ve onun lideri Kaddafi'yi teröristlikle suçlayarak kendi saldırganlığını haklı çıkarmaya çalışıyordu.

George Shultz'un buna cesaret etmesi Türk ve Kürt halklarına bir hakarettir. Bu olay, aynı zamanda bugünkü rejimin, Evren-Özal çetesinin uşak karakterini bir kez daha gözler önüne seriyor ve onların, İslam ülkelerine yönelik "kardeşlik, dostluk" gibi sözlerinin tam bir ikiyüzlülük ve sahtekarlık olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Ve gerçekler bir kez daha gösteriyor ki terörist olanlar, özgürlük ve bağımsızlık için savaşan halklar değil, ABD emperyalistleri, siyonistler, Türkiye'deki sömürgeci faşist yönetim ve benzerleridir.

Zindanlar boşalsın, genel af

12 Eylül cunta dönemi ülke tarihine zulüm, işkence, hapishane ve idamlarıyla geçecektir öncelikle. Bir yandan işsizlik ve pahalılık akıl almaz boyutlara ulaşıp, kitleler giderek daha ağır bir sefalet ve yoksulluğun girdabına sürüklenirken, diğer yandan da, ülkenin Kürt Türk yurtsever, demokrat, ilerici, sol kişi ve güçleri en ağır baskı, zulüm, işkence ve ölümlere göğüs germek zorunda bırakılmışlar; yokedilmeleri, ezilmeleri, her ne pahasına olursa olsun susturulmaları için devletin tüm olanaklarını seferber etmişlerdir; sorgu, işkence, göstermelik mahkemeleri, davaları ile ceza kanununun en ağır hükümleri birbiri ardına tatbik edilmiş olup, halen de bu uygulama devam etmektedir.

Böylece yalnızca resmi rakamlara göre bile bugün yüzbine yakın kişi hapistedir sıkıyönetim mahkemelerinde hala binbeşyüz dava dosyası görüşülmekte, açılacak olan diğerleri ise sırada bekliyor. 12 Eylül'den bu yana 50 kişi resmen idam edildi, bunun en az bir on katı hakkında da idam kararı verilmiş olarak hukuksal işlemlerin sürüncemesinde durmaktadır.

Kaçak olduğu veya yurt dışına çıkmış bulunduğu anlaşıldığı kaydıyla sıkıyönetim savcılarınca dosyaları ayrılmış olanlar ise sayısız. 12 Eylül'den bu kadar yıl sonra hala daha "geri dön" çağrısına uymadıkları gerekçesiyle insanlar vatandaşlıktan atılabilmekte ve hala daha yeni davalar açılmakta, ceza kanununun öngördüğü en ağır cezalar istem konusu olabilmektedir.

Buna karşın af konusu da politik gündemin ilk sırasını almaya devam ediyor. Cuntanın tüm uğraşına, zulüm ve hışmına karşın hiç bir zaman tamamen susturmayı başaramadığı, giderek sesini daha yükselten ve ülke politikasında ağırlıklarını cuntaya karşı giderek daha kuvvetle duyurmaya başlayan cunta karşıtı demokratik güçler ve en geniş kitlelerin, buna eklenen dünya demokrat kamuoyunun baskısı sonucudur bu durum.

Evren-Özal diktatörlüğü gerek yurt içinde gerekse yurt dışında yükselen genel af ve politik tutuklulara özgürlük talepleri karşısında bir şeyler yapmak gereğini duyarak infaz yasasında bir değişiklik önerisini meclise getirdi ve apartopar çıkardı. Bu yasa ile bir yandan dünya demokratik kamuoyunun gözü boyanmak isteniyor. Diğer yandan, bir çok cinayetin sanığı olarak hapiste tutmak zorunda kaldıkları faşist katilleri serbest bırakmak amacını taşıyor.

Belli bir süre yatan tutuklular serbest bırakılırken, diğer yandan da politik tutukluların üzerine demoklesin kılıcı gibi yeni baskı yöntemleri getirilmiş oluyor. Bu yasa ile hiç bir idam cezası kaldırılmıyor. Verilen idam cezaları meclisin gündeminde duruyor. İdamlar eskiden olduğu gibi devam edecektir. Barış Derneği davası, DİSK davası gibi diğer politik davalar da aynen devam edecektir. Bu yasa ile bu davaların ağır mahkümiyetle sonuçlanması önlenmiyor tam tersine daha ağır mahkümiyetler verilmesi kolaylaştırılıyor. Artık askeri mahkemeler nasıl olsa sanıklar belli süreler yattılar, mahkum olunca fazla yatma durumları olmayacak diye mahkumiyet kararları vermekte kendilerini daha serbest hissedeceklerdir.

Cezalar kalkmadığı için belli süre yattıktan sonra serbest bırakılan sanıklar, en ufak bir politik faaliyetlerinde tekrar içeri alınma, yeni verilen ceza ile birlikte eski cezasından da kalan kısmını yatmak durumuyla karşı karşıya kalıyor, katmerli mahkümiyet sonucu ortaya çıkıyor.

Her türlü insanlık dışı şartların yaşandığı Türkiye hapishanelerinde mahkumların ve tutukluların hak arama talepleri ve direnişleri, infaz indiriminden yararlanamamaları sonucunu getiriyor. Mahkum ve tutuklular hapishane yönetimiyle işbirliğine, politik tutuklular düşünce ve inançlarından vazgeçmeye zorlanıyor.

Evren-Özal diktatörlüğünün önerisi ile meclisten geçen bu yasa hiçbir şekilde Türkiye'nin demokratikleşmesi yolunda atılmış bir adım olamaz. Bu yasa ile amaçlanan yükselen genel af ve politik tutuklulara özgürlük taleplerini boğmaktır.

Biz aşağıda imzaları bulunan partiler ve örgütler olarak demokrasiden ve özgürlüklerden yana bütün güçleri, diktatörlüğün genel af üzerindeki oyunlarını bozmaya, gerçek bir genel af ve politik tutuklulara özgürlük için çabalarını yoğunlaştırmaya çağırıyoruz.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı SOL BİRLİK (PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP), Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları-Sosyalist Eğilim

2. Papa davası sonuçlandı

10 ay önce başlayan Papa Suikasti'nin 2. Davasında karar açıklandı. Bilindiği gibi Papa Suikasti Davası'nın ilki büyük bir aceleyle yürütülerek tamamlanmış ve suikastin ardındaki güçler araştırılmadan sadece Ağca'ya ceza verilmesiyle kapatılmıştı. Ancak konu kapanmamıştı. Bir yandan dünya kamuoyunun Ağca'nın bu suikastte yalnız olmadığını bilmesi ve onun ardındaki güçlerin açığa çıkartılmasını istemesi, öte yandan ise emparyalist ülkeler gizli servislerinin Papa suikastini sosyalist ülkelere, özellikle de Sovyetler Birliği ve Bulgaristan'a karşı bir yıpratma kampanyasının aracı olarak kullanmak istemelerinin sonucu olarak ikinci dava açılmıştı.

İkinci Papa suikasti davası büyük bir anti-sosyalist kampanya ile başlamıştı. Bir yandan Ağca'nın Bulgaristan'dan destek aldığı konusunda yaptığı açıklamalar, öte yandan ise birçok radyo-TV ve basın kuruluşunun dünyaya yaydığı, çeşitli sözde kanıtlarla süslenmiş "suikastteki Sovyet ve Bulgar parmağı". Propaganda öylesine yoğun olarak ve çeşitli kaynaklardan gelerek yapılıyordu ki daha dava yeni başlamış olduğu halde suikastin arkasındaki güçler belirlenmiş bile: Sovyetler Birliği ve Bulgaristan!

Bu yalanların kanıtlanabilmesi için davadaki Bulgar sanıkların üzerinde büyük oyunlar döndürülüyordu. Ama ilerleyen duruşmalar suikastte Sovyet ve Bulgar desteği konusunda yapılan bunca propagandanın aslında hiçbir temele dayanmadığını tek tek ortaya koymaya başladı. Savcı Marini tüm çırpınmasına karşın İvan Antonov'un tahliyesini önleyemedi. Böylece emperyalist yalan mekanizması ilk büyük darbeyi alıyordu. Ardından Ağca'nın birbirini tutmayan ifadelerinin ne kadar güvenilir olduğu konusu zihinleri meşgul etmeye başladı. Derken Ağca ile suikastle ilgili olarak sık sık görüşmüş ve ona yardım etmiş, silah, barınacak yer ve para sağlamış kişiler yakalanmaya başladı. Bu kişilerin tümü de MHP'li ve faşist Türk Federasyonu'nun üyesi olan kişilerdi. İftira silahı yavaş yavaş ters tepiyor ve kullananı vurmaya başlıyordu. Suikastin arkasında CİA-MİT'in desteklediği Türk faşistlerinin olduğu her duruşmada biraz daha açığa çıkıyordu.

O güne kadar gazetelerin birinci sayfasında yer alan 2. Papa duruşması bu gelişmelerle birlikte arka sayfalara düşmeye başladı. Emperyalist propaganda mekanizması sosyalist ülekere karşı bir saldırı aracını daha kullanmıştı ve şimdi olayın biraz unutulması gerekiyordu. Gerçeklerin yeterince geniş bir kamuoyu tarafından bilinmemesi gerekiyordu.

2. Papa davası sonuçlandı. Ama Ağca'nın arkasındaki güçler yine tam olarak ortaya çıkartılmış sayılmaz. Herne kadar Türk Federasyonu ve MHP'li faşistlerin rolü ortaya döküldüyse de onların ardında kimlerin bulunduğu üzerinde durulmadı, doğrusu ise durulamadı. Davadaki Bulgar sanıklar ise beraat ettiler. Fakat "olayla ilgilerinin bulunmadığı anlaşıldığından dolayı" değil; "delil yetersizliği" nedeniyle. Böylece belki de gelecekte yine uygun bir ortamda açılmak üzere 3. Papa suikasti davası içinde açık kapı bırakılmış bulunuyor.

Zaman içinde sözde yeni 'kanıtlar' uydurulabildiği zaman sosyalist ülkelere saldırı için yeni bir "Papa Suikasti" davasının açılması hiç de süpriz olmayacaktır. Ne var ki, ikinci davada istediklerini yine elde edemeyen, sosyalist ülkelerin suikasti düzenledik lerini kanıtlayamayanlar, yen bir davada kendi suçlarını da ha bir kanıtlamış olacaklardır

Avustralya'da Sol Birlik'le Dayanışma

Avustralya Sol Birlik Dayanışma Komitesi Melbourn kentinde 5 Nisan günü Sol Birlik'le dayanışma amacıyla bir gece düzenledi. SOL BİRLİK geceye aşağıdaki mesajı gönderdi:

Kardeşler,

Düzenlediğiniz "Sol Birlik'le Dayanışma Toplantınıza" davetiyenizi aldık. Avustralya'da yaşayan Türkiyeli emekçiler ve aydınlar olarak, mücadelemizle yakın bağlar içinde bulunduğunuzu biliyor, çalışmalarınızı ilgi ve sempatiyle izliyorduk. Ülkelerinde binlerce mil uzakta ve bambaşka toplumsal koşullarda olsalar bile Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda, Türk ve Kürt halklarının verdikleri haklı mücadeleyle dayanışmasını ve sıcak ilişkilerini sürdürmeyi başaran sizlerin bu çabalarına özel bir değer biçtiğimizi bilmenizi istiyoruz.

Sol-Birlik, sizlerdeki ilgi ve coşkunun da kanıtladığı gibi, bir ihtiyaçtan doğmuştur ve kendisi giderek, halklarımızın hem güncel demokrasi mücadelesinde, hem de ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde, belirgin bir ihtiyaç haline gelmektedir. Sol Birlik'le dayanışmanın, biçimi ve yeri ne olursa olsun, tam da bu sebepten dolayı paha biçilmez bir değeri vardır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda mücadelemiz, çetin koşulları göğüsleyerek yolunu açmaya çalışıyor. Siyasi rejim bütün dikkat ve enerjisini, günden güne daha belirgin çizgilerle açığa çıkmakta olan toplumsal muhalefet potansiyelini bastırmaya yoğunlaştırmaya yoğunlaştırmış bulunsa bile başarılı olamıyor. İşçi sınıfımız ve onun etrafında toplanan emekçilerin sempatisi faşizmin yasak çemberine artık sığmıyor. Bu temel güç ortaya çıktıkça bütün burjuva-küçük burjuva siyasi muhalefet hareketleri de cesaretleniyor. Sol Birlik'in önemi ve misyonu da bu gelişmelere bağlı olarak öne çıkıyor.

Sol Birlik Partileri, emekçi halklarımızın bastırılmaz özlemi niteliğinde olan mücadele birliğini sağlamakta, bunu "Sol Birlik" çatısı altında somutlayıp pratik önderliğe dönüştürmekte azimli ve kararlıdırlar. Sizin dayanışmanız, bu azim ve kararlılığın genişçe paylaşıldığını gösteriyor. Ve birşeyi daha kanıtlıyor: başarmak zorunda olduğumuzu.

Halklarımız, kendilerine reva görülen beş yıllık faşist zulmü ve geleceklerine konulan böyle bir ipoteği kabul etmediklerini, bizzat mücadele içinde kanıtlamaktadırlar. Bu mücadeleye yol ve kalıcı hedefler tayin edilmesi Sol Birlik'in görevidir ve Sol Birlik bu görevinin üstesinden bizzat mücadele içinde genişleyerek ve öncülük vasfını kanıtlayarak gelecektir.

Çalışmalarınızı kazanç hanemize kaydediyor ve toplantınıza başarı diliyoruz.

Ortak açıklama

İdamlara, işkenceye ve Kürt halkı üzerindeki baskıya hayır!

Zindanlar boşalsın, genel af !

12 Eylül darbesiyle birlikte bir taraftan cuntanın işçiler, Türk ve Kürt halkları ve onların sosyalist, devrimci, yurtsever ve anti-faşist güçlerine karşı baskı artarken diğer taraftan da sözkonusu güçlerin cuntaya karşı savaşımları durmadı ve güçleniyor. Onlar, cuntanın terörüne boyun eğmediler, Türk ve Kürt halklarımızın çıkarları, aydınlık ve mutlu geleceği uğruna savaşımlarını sürdürdüler. Halk yığınları arasında, iç ve dış kamuoyunda diktatörlüğün halk ve barış düşmanı politikasının içyüzünü açığa vuruyorlar.

İşte bu nedelledir ki bugün de Evren–Özal diktatörlüğünün en acımasızca saldırdığı muhalefet tutarlı devrimci–demokrat güçlerdir. Diktatörlük, elindeki tüm devlet gücünü bu güçlere karşı kullanıyor. Türk ve Kürt yurtsever, devrimci, demokrat örgüt ve kişilere ağır bir baskı ve zulüm yapıyor, onlara göstermelik mahkemelerde idam ve en ağır hapis cezaları veriyor. İşkence devletin resmi politikası şeklinde uygulanıyor. Anti–faşist muhalefete karşı terör estiriyor.

Resmi makamların açıklamalarından aktardığımız şu bilgiler belirttiklerimizin açık kanıtıdır.

Bugün 100 bine yakın kişi hapistedir. Askeri mahkemelerde 1500 dava görülüyor. 12 Eylül 1980'den bu yana 50 kişinin idam cezası infaz edildi, 80'den fazla kesinleşen idam kararı meclisin gündemindedir ve 500'den fazla verilmiş idam cezası hukuksal sürüncemede bekliyor. Yine 1000 kişiden fazla devrimci ve yurtsever işkence ile veya devletin kolluk kuvvetleri tarafından cadde ortasında veya dağ başlarında öldürüldü.

Emniyet genel müdürü S.A.Bedük yaptığı açıklamada sadece 1985 yılında siyasi nitelikli 167 saldırı ve çatışmada 254 kişinin öldüğünü ve 130 kişinin yaralandığını söylüyor. Ölenlerden 87 sinin "sivil" ve sözümona 100'ünün "terörist" yaralananlardan 57'sinin sivil ve 2'sinin de "terörist" olduğunu belirtiyor.

Diktatörlüğün teröründen kurtulmak için onbinlerce kişi ya gizli yaşamak ya da yurt dışına çıkmak zorunda kalmıştır. Yüzlerce kişi vatandaşlıktan atılmıştır.

Diktatörlüğün Türkiye Kürdistanı'ndaki baskıları daha da serttir. Silah, "bölücü", "terörist" v.s. arama gerekçe gösterilerek Kürt köyleri ve şehirleri sistemli bir biçimde Türk ordusunun acımasız operasyonları altında ezilip horlanıyor.

Genel Kurmay Başkanlığı'nda 17 Ağustos 1985'te yapılan bir brifigte "Doğu ve Güneydoğu bölgelerinin Türk ordusu tarafından karış karış tarandığı, 309 kişinin yakalandığı ve 160 kişinin de öldürüldüğü" açıklandı.

Sınır güvenliği bahane edilerek Kürt halkının Kürdistan'ın diğer parçalarıyla ilişkilerini kesmek, birlik ve dayanışmalarını önlemek amacıyla sınıra on kilometreye kadar yakın olan Kürt köyleri boşaltılarak köylüler zorla sürgün ediliyor. Kars, Ağrı, Van, Hakkari, Mardin, Urfa, Siirt illeri hassas ve Diyarbakır, Elazığ gibi iller de tampon bölgeler olarak ilan edildi.

Kitleler sıkıyönetim ve olağanüstü halin kalkmasını, işkencelerin, tutuklamaların, baskıların, sürgünlerin son bulmasını istiyor. Evren–Özal çetesi kitlelerin bu tepkisini azaltmak ve Batı Avrupa kamuoyunun gözlerini boyamak amacıyla infaz yasasında değişiklik önergesini meclise getirdi ve apar topar çıkardı.

Açıktır ki halk yığınları eylem alanlarını doldurmadan ne işkenceler, tutuklamalar, idamlar ve Kürt halkı üzerindeki baskılar durdurulabilinir ne de politik tutuklulara gerçek bir af sağlanılabilinir. Bu aşamada devrimci demokrat güçlere düşen görev kitlelerin bu haklı istemlerini daha geniş yığınlara mal ederek onları diktatörlüğe karşı eylem alanlarına çekebilmek için çabalarını yoğunlaştırmaktır. Bunu başarabildiğimiz oranda politik tutukluları kapsayan gerçek bir genel affın ilan edilmesini, işkence ve idamların durdurulmasını ve Kürt halkı üzerindeki baskıların son bulmasını sağlayabiliriz.

Demokratik kamuoyunu parti ve örgütleri, cuntaya karşı tüm demokrasi güçlerini, İDAM, İŞKENCEYE VE KÜRT HALKI ÜZERİNDEKİ BASKIYA HAYIR! ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF! Politik kampanyamızı desteklemeye çağırıyoruz; idam, işkenceye ve Kürt halkı üzerindeki baskının durdurulması, politik tutukluları da kapsayan gerçek bir genel affın ilan edilmesi için seslerini yükseltmeye çağırıyoruz.

ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF!
TÜRKİYE KÜRDİSTANI'NDAKİ OPERASYONLARA VE KÜRT KÖYLÜLERİN SÜRGÜN EDİLMESİNE HAYIR!
İDAM VE İŞKENCELERE SON!

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği (PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP), Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (Sosyalist Eğilim)

Hacettepe öğrenci yurdundaki yığınsal ve kararlı eylemler

Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Yurdu'nda kalmakta olan iki bin öğrenci, 12 Mart 1986 gecesi yurt yönetimini protesto eden yığınsal bir eyleme başladı. Yurtta kaldıklarını kanıtlamaları için öğrencilerin tek tek imza atmalarını zorunlu kılan yeni bir düzenleme, bardağı taşıran son damla oldu. Öğrenciler, gece yarısına kadar süren imza atma uygulamasına topluca karşı çıkarak direnişi başlattılar. 18 Mart 1986'ya kadar devam eden bu eylem sırasında "baskılara son", "özgürlük istiyoruz" gibi tüm Türkiye üniversite öğrencilerini ilgilendiren genel istemler de, öğrencilerin somut yurt sorunlarına ilişkin istemleri arasında yer aldı. Topluca bağrılan bu sloganlar üzerine yurt yönetimi polis çağırdı. Öğrenciler, hep birlikte "polis dışarı" sloganı ile karşılık verdiler.

Kısa bir sürede demokratik kamuoyunun büyük ilgisini üzerinde toplayan bu eylem, sadece üniversite öğrenci gençliği bakımından değil, aynı zamanda genel demokrasi mücadelesi bakımından da sonuçları olacak bazı gerçekleri yeniden hatırlattı:

Bu eylem baskıya, haksızlığa ve keyfiliğe karşı savaşımın somut olarak olanaklı olduğunu bir kez daha gösterdi. Kitleselliğin, eylemin başarıya ulaştırılmasında nasıl anahtar bir işlev gördüğü anlaşıldı. Yurt yöneticilerinin, ardından da Rektörlüğün öğrencilerin direnişine "hak veren" demeçler vermesi, öğrencilerin ileri sürdükleri bir kısım istemleri kabul etmesi ve polisin eylem sırasında tek bir öğrenciyi dahi tutuklamayı göze alamaması, ne istediğini bilen, kararlı yığın eylemlerinin özelliğini ve önemini ortaya koymaktadır.

Faşist rejim, daha başta üniversite gençliğine tam "boyun eğdirmek" için zorbalığın her biçimine kolaylıkla başvurabileceği bir yasal düzenlemeyi gerçekleştirdi. YÖK eliyle gençliğin yıllarca savaşım vererek kazandığı demokratik olanakları da geri aldı. Böylece, üniversite gençliğine içinde hareket edemeyeceği dar bir elbise giydirdi. Öte yandan da öğrencileri üniversiteden, yurtlardan atmayı tehdit aracı olarak sürekli kullandı.

Ama üniversite gençliği, kendisine dayatılan bu duruma boyun eğmedi. Anti-demokratik yasalara, YÖK'e karşın dernekleşme yönündeki savaşımını, her türlü keyfilik karşısında bile durmadı, istemlerini dile getiren toplu dilekçeler verme girişimlerini kararlılıkla sürdürdü. Son eyleminde ise, üniversite ve yurtlardan atılma tehdidini dinlemedi, bu tehdide boyun eğmedi. Hacettepe eylemi, savaşım verilmeden demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılamayacağını bir kez daha gözler önüne serdi. Gençlik, kendisine zorla giydirilmiş olan elbiseden kurtulmak istediğini ortaya koydu. Bu dar elbiseyi yırtmak, düğmelerini kopartmaktan başka bir çarenin kalmadığını bilinçlere çıkardı.

Gençlik, toplumun barometresidir. Onun savaşımındaki bir yükselme, toplumdaki genel gelişmeyi yansıtan bir gösterge oluyor. Bu bağlamda, Hacettepe yurdu öğrenci direnişi dayanmanın son sınırına gelindiğinde, bıçağın kemiğe dayandığına işaret ediyor.

Yığınsal, soluklu ve kararlı eylem için güçleri harekete geçirmekten başka, çıkar bir yolun kalmadığını bildiriyor. Bu yolda buluşmak hem gereklidir, hem de zorunludur.

«Demokrasi» manzaraları

Gün geçmiyor ki, Türkiye'de "demokrasiye geçildi, geçiliyor, askerler politikadan tamamen çekildi" türünden iddialar basında yer almasın. Diktatörlüğün resmi sözcüleri, içeride ve dışarıdaki destekçileri, gönüllü şakşakçıları, koro halinde ve sanki günde kırk kez söylenirse herkes inanacakmış gibi aynı nakaratı inatla tekrarlıyorlar. Demokrasinin "d"siyle dahi bağdaşmayan uygulama ve gelişmeler karşısında ise cevap hemen hazır: "Efendim, Türkiye'nin özel, jeopolitik konumu, güvenlik sorunları" vb. vb...Malum "çifte standart" hemen işlemeye başlıyor.

Geçtiğimiz ay bir Federal Alman parlamento heyeti Türkiye'yi ziyaret etti. Geziyi protesto eden Yeşillerin katılmadığı heyetin başkanlığını, aynı zamanda Federal Meclis Başkanı olan Jenninger yapıyordu. CDU'lu Jenninger, gezi sonrasında izlenimlerini aktarırken, askerlerin politikadan tümüyle çekildiklerini, demokrasi yönünde çok önemli ilerlemeler kaydedildiğini söyledi. "Tabii oradaki yapı, bizim demokrasi anlayışımıza tümüyle uymamaktadır" demek zorunda kalan Jenninger, hemen ekliyor: "Ancak burada, Türkiye'nin özel coğrafik durumunu ve ülkenin bundan kaynaklanan güvenlik ihtiyacını gözardı etmemek gerekir."

Sözün kısası, Bay Jenninger, Türkiye'ye bu kadar demokrasi"yi yeterli görüyor. O kadar ki, "işkence ve idamlar konusunda yanlış bilgilerimiz ortadan kalktı" diyebiliyor. İşkence yaygın ve sistemli değilmiş. Kendilerine "bunun bazı polislerin ve infaz memurlarının kusuru olduğu" söylenmiş ve Bay Jenninger anlaşılan "ikna" olmuş. "Şu sıralar 6 binin üzerinde soruşturma yürütüldüğünü ve 400-500 olayda ise suçluların mahkum edildiğini öğrendik" diyor. Sırf verilen bu bilgiler bile –tüm yetersizliği, çarpıtmaları vs. bir yana– Bay Jenninger'in ikna edilmeye peşinen razı olduğunu göstermiyor mu? Bu nasıl "yaygın ve sistemli olmayan" işkence acaba? Yoksa Türkiye için bu kadarı makul ve münasip mi?

Türkiye'de demokrasiye geçildiği masalı, Avrupa Konseyi'nin gedikli Türkiye raportörü Avusturya'lı sosyal demokrat Steiner'in son raporuna da temel motif olmuş. Başından beri Evren cuntasını kayıran Steiner, rejime destek olmaya devam ediyor. Bu, bir sosyal demokrat politikacı için "parlak" bir kariyer olabilir belki; ama Türkiye'de bırakın Steiner ile aynı Enternasyonal çatısı altında bulunanları, muhafazakâr politikacılara dahi yasak üstüne yasak konuyor. Herhalde bunlar da "Türk tipi demokrasi"nin cilveleri.

Bu yazımızda, "demokrasiye geçilen" Türkiye'den bir kaç "demokrasi manzarası"nı alt alta sıralamakla yetineceğiz.

●Bursa Barosu'nun çevre illerdeki baroların da katılımıyla düzenlediği bir seminere konuşmacı olarak S. Demirel ve A. Güven Gürkan davet edilir. Gerisini Yavuz Donat'ın Tercüman'daki yazısından aktaralım:

"Resmi makamlar, önceki gün, 'Seminerin yapılmasında sakınca yoktur' dediler.

'Yazılı izin verdiler.'

Önceki gün bu 'resmi belgeyi' alan baro yöneticileri, dün, 'Hayır, yapmayacağız, vazgeçtik' şeklinde konuştular.

Yani...

Önceki gün ile dün arasında 'bazı şeyler' oldu.

Sadece 'hurafelerin' karıştığı, bildiği şeyler.

Bazı yerlere 'yazısız' talimat gitti:

– Yapmayınız. İptal ediniz.

Edildi de.

Olay, 'Aba altında sopa gösterme' olayıdır."

...

"Seminerde konuşacak olanlar suç işlerlerse 'üzerlerine gidilir.'

'Yasaların gereği yapılır.'

Ama...

'Acaba suç işlerler mi?' diye düşünülerek ceza verilemez.

Böyle bir uygulama dünyanın hiçbir yerinde olmaz.

Siyasi sözlüğe 'hayali ihracat' deyiminden sonra bir de 'hayali suç' deyimini soktuk ki...

'Rekorlar kitabına' girse yeridir."

...

"Biz bu olaya şu ya da bu yöneticinin bir 'işgüzarlık olayı' olarak bakmıyoruz.

Olay tam anlamıyla bir 'hasımsızlık' olayıdır.

Ve bu olay 'Böyle demokrasi olmaz' diyenlere haklılık getirir.

'Böyle Türkiye olmaz' diyenlere haklılık getirir.

'Güdümlü sistem' diyenlere haklılık getirir."

Bize de, bu olayı Bay Jenninger'e ithaf etmekten başka pek iş kalmıyor.

●Yukarıdaki olay, zaten –özellikle Demirel için– fiilen işlemez duruma gelmiş "konuşma yasağı"nı sözümona kaldıran yasanın yürürlüğe girmesinden sonra yaşanıyor. Rejimin şirin gözükme çabasının ürünü olan sözkonusu yasa değişikliği ile ilgili olarak, muhataplarından –daha soldakilerin sözü bile edilmiyor– B. Ecevit'in yorumu ise şöyle: "Yapılan değişiklikle, kapatılan partilerin yöneticileri şimdi daha rahat suçlanacak, ama kendilerini savunamayacaklar."

Bu demeç de, Özal'ın demokrasinin kırıntısına dahi tahammülü olmadığını belirten SHP Genel Başkanı Gürkan'ın bugün Türkiye 6 Kasım öncesine kıyasla "daha antidemokratik koşullar içindedir" sözleri ile birlikte, Steiner'e ithaf olunur.

●Jenninger'in övgüler düzdüğü parlamentonun durumuyla ilgili iki örnek vereceğiz. İlki Teoman Erel'in Milliyet'teki köşesinden:

"İşkenceden ölen bir öğretmenin cesedi ailesine verilmedikçe sakallarını kesmeyen –bu yolla da sonuç alan– SHP milletvekilleri Cüneyt Canver ve Ali İhsan Elgin, Gürkan'ın Cumhurbaşkanı'yla görüştüğü gün Doğu'da ıssız bir yolda devlet kuvvetlerince 'zararlı unsur' muamelesi görmüşlerdir. Öğretmen Sıddık Bilgin'in cesedinin ailesine teslim edileceği noktaya birkaç kilometre kala Canver ve Elgin'in yolları çelik yelekli askerler tarafından kesilmiştir.

'Biz milletvekiliyiz' demişlerdir Canver'le Elgin, 'Engellemenize rağmen geçip gidersek bizi vurur musunuz?'

'Gerekeni yaparız. Emir aldık!' cevabı ile karşılaşmışlardır...

Görüldüğü gibi ülkenin –ve SHP'nin– sorunu, sorumsuz politikacılar ve kontrolsüz demokrasi yüzünden güvenliğin zedelenmesi değil, güvenlik adına demokrasinin ve hukukun hâlâ sınırlandırılmasıdır."

●İkinci örnek yine Yavuz Donat'tan. MDP'li Prof. Memduh Yaşa, meclisin nasıl devre dışı kaldığını, Bütçe ve Plan Komisyonu'nda anlattığı ünlü bir fıkra ile özetliyor. Fıkradaki kılıbık koca, "önemli işlerle ben uğraşırım, önemsiz konulara ise karım bakar" der. "Çocuklar hangi okula gidecek? Hanım bilir. Ayda kaç lira harcayacağız, hanım bilir. Nasıl bir evde oturacağız, hanım bilir. İşte böyle 'önemsiz işlere' hanım bakar". Ama "önemli işler bana düşer. Mesela ABD-Libya münasebetleri.... Mesela Humeyni'nin durumu... Mesela Güney Afrika'daki gerginlik..." Y.Donat ekliyor. "Fıkradaki kılıbık kocaya benzetilen ise TBMM'dir".

Sadece bu birkaç örnek bile, ilave bir yorum gerektirmeden Evren-Özal demokrasisinin ne menem bir demokrasi olduğunu yeterince göstermiyor mu? Halen devam eden DİSK, Barış Derneği, TYS vb. davalara, ölüm cezasına karşı çıktıkları için TTB Merkez Konseyi üyelerinin yargılanmalarına, onbinlerce siyasi mahkuma, işkence ve idamlara, yasal grev hakkının yok edilmesine, Kürdistan'daki amansız devlet terörüne, sadece kültürel faaliyet sürdüren Ekin-Bilar AŞ'nin başına gelenlere ve daha nicesine ayrıca değinmeye gerek var mı? Çok daha basit birkaç örnek de yeter aslında:

Türkiye, güvenlik soruşturması talimatına göre "akrabası içinde komünistlik suçundan hükümlü veya komünist zanlısı kimseler bulunması" veya "Türklük ülküsüne bağlı olduğundan şüphe edilen kimselerle evli bulunması" gibi gerekçelerle insanların ömür boyu kamu kesiminde görev almalarının yasaklandığı bir ülkedir.

Türkiye, sözgelimi 13. yüzyılda yaşamış bir Fransız papazın sözlerini yazdığı bir şarkı yüzünden sanatçı R.Saltuk'un yargılanabildiği bir ülkedir.

Türkiye, Platon'un "Devlet"i ya da Times Tarih Atlası gibi çoğu piyasada satılan kitapların dahi öğrenci yurtlarına sokulması ve öğrenciler tarafından bulundurulmasının yasaklandığı bir ülkedir...

İşte bu Türkiye'de, Avrupa Konseyi Siyasi Komisyonu'nda onaylanan Steiner raporu-

Devamı 7. sayfada

Sömürücülerin ve zorbaların bir ideolojik aleti: ırkçılık

Güney Afrika halkı bu yıl da 21 Mart gününü büyük yığınsal gösterilerle karşıladı. Beyaz azınlık rejiminin polisi yine siyah halka karşı terör estirdi, kan döktü.

1960 yılının 21 Mart günü Güney Afrika'da yapılan bir kitle gösterisinde ırkçı rejimin polisi halka ateş açmış, gösteriyi kana bulamış, 69 kişi ölmüştü. Bu olay tüm dünyada geniş tepki ve nefret uyandırmış, Birleşmiş Milletler örgütü 21 Mart'ı ırkçılıkla mücadele günü ilan etmişti.

O günden bu yana Güney Afrika halkının çağdışı ırkçı beyaz azınlık rejimine karşı yürüttüğü kavga durmadı; yıldan yıla yükselerek bugüne geldi. Son bir-iki yıldır ki bu kavga çok daha kitlesel bir nitelik kazanmıştır. Güney Afrika'da protestoların, yığın gösterilerinin ardı arkası kesilmiyor. Botha rejimi ise ölüm korkusu almış bir canavarın hırçınlığı içinde, inatla barbarlığını sürdürüyor. Kan dökülmeyen gün yok gibi. Bu ülkede ölüler artık sayılamıyor.

Ama özgürlüğü için ayağa kalkan Güney Afrika halkı tüm bu terörden, cinayetlerden yılmıyor, "bizi öldürmekle bitiremezler", diyor. Çoktan beridir ki cenaze törenleri barbar rejime karşı bir gösteriye, kitlelerdeki coşkuyu ve mücadele ateşini kamçılayan bir olaya dönüşmüştür.

Güney Afrika, Asya'yı Afrika'yı yüzyıllar boyu zincire vuran sömürgecilerin hala elde tuttukları son kalelerden biri. Ama burada da sömürgeci, ırkçı rejimin suyu artık ısınmış, sonu yaklaşmıştır.

Irkçılık sömürgeci ideolojinin bir parçasıdır. Irkçı teoriler dünyanın sömürgeleştirilmesi ile atbaşı ortaya çıktılar. Avrupa'nın beyaz tenli sömürgecileri, sarıları, siyahları ve kızılderilileri hor gördüler, yönetilmesi gereken ikinci sınıf insanlar saydılar. Hatta çoğu kez onları insandan bile saymadılar, bir sürü gibi gördüler.

Güney Afrika'daki bu çağdışı, iğrenç ve zorba rejim, emperyalistlerin, en başta da ABD, İngiliz ve Alman emperyalistlerinin desteği ile ayakta duruyor. Güney Afrika'da ABD, İngiliz ve Federal Almanya tekellerinin büyük yatırımları var. Ülkenin zengin ve stratejik madenleri (krom, kömür, altın, elmas, uranyum vb..) bu ülkelerin kapitalistleri tarafından sömürülüyor. Emperyalistler çıkarlarını herşeyin önünde tutuyorlar. Bu barbar rejimin cinayetlerine seyirci kalıyor, onun ömrünü uzatmaya çalışıyorlar.

Güney Afrika'da kitle mücadelesinin son iki yıl içinde çok daha yükselmesi ve Botha rejiminin cinayetlerinin artması üzerine Reagan, Thatcher ve Kohl yönetimleri, sözde Botha rejimini kınar görünerek kamuoyunun tepkilerini azaltmaya çalışıyorlar.

Ama pratikte bu kanlı rejime karşı hiçbir ciddi adım atmıyorlar.

Reagan yönetimi Nikaragua'nın meşru devrimci hükümetine karşı kıyametleri koparıyor, haçlı seferleri düzenliyor da Güney Afrika'daki durum karşısında tınmıyor bile. Bu da, emperyalistlerin ağzındaki "demokrasi", "özgürlük" ve "insan hakları" sakızının ne kadar sahte olduğunu, böyle değerlerin onlar için beş para etmediğini bir kez daha gösteriyor.

Irkçılık yalnız Güney Afrika'ya özgü bir olay da değil. Alman faşizminin yıkılışından sonra Avrupa'da bir süre sinen ırkçılık, son yıllarda yükselen ekonomik buhran ve işsizlikle birlikte yeniden boy veriyor, özellikle göçmen işçilere düşmanlık biçiminde yüze vuruyor. Gerici hükümetler, tekeller ve onların emrindeki basın da emekçilerin dikkatini böylesi yapay "düşman"lara yöneltmeyi çıkarlarına uygun buluyor, ırkçılığı besleyip kışkırtıyorlar.

Türkiye'de ise ırkçılık ve şovenizm, bir devlet politikası olarak oldukça eski, köklü bir geçmişe sahiptir. Kürt halkına ve sola karşı yürütülen baskı ve terör politikasına ırkçı-şoven bir ideoloji ve uygulama eşlik ediyor. Kürt halkı horlanıyor. Kürt halkının kültürel değerleri, dili, tarihi, edebiyatı küçümseniyor, yok sayılıyor, ya da sistemli olarak yok edilmek isteniyor. Anayasa'da ve diğer yasalarda bu türden bir dizi ırkçı, ayırımcı hüküm var.

Egemen sınıflar genç nesilleri ırkçı-şoven görüşlerle şartlandırmayı çıkarlarına uygun buluyorlar. Böylece emekçi yığınlar gerçek düşmanı, sömürücüleri gözden yitiriyor, egemen sınıfların gerici politikasının ardına takılıyor. Irkçılık emekçi sınıfların bilincini bulandırıyor.

Bu nedenle de Türkiye'de ırkçılığa karşı mücadele, demokratik, ilerici güçler bakımından oldukça somut, önem taşıyan bir görev oluşturuyor.

21 Mart'ın aynı zamanda Kürt halkının geleneksel ve ulusal günü Newroz'a denk düşmesi bu günü daha da anlamlı kılıyor.

Reagan eşkiyalığını ilan etti: «Ben bir Contra'yım»

Amerikan yönetimlerinin dünya jandarmalığı heveslerini devlet terörizmini dış politika haline getirerek tırmandıran Reagan yönetimi, Nikaragua'da halkın desteğiyle işbaşına gelen Sandinist yönetime karşı saldırılarını tırmandırıyor. Reagan'a göre Batı Yarıkürenin "kanseri" olan Nikaragua yönetimi devrilmelidir. Nikaragua'nın ve tüm dünya kamuoyunun şiddetli tepkilerine neden olan ABD saldırıları doğrudan doğruya bu ülkenin iç işlerine karışmaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

Karşı-devrimci Contra'ları doğrudan finanse eden ve onları ABD topraklarında Orta Amerika benzeri doğa koşulları mizanseni içinde "eğiten" ABD, Nikaragua yönetimini "yasadışı" ilan etmiş ve onu ortadan kaldırmak üzere her yola başvuracağını, her desteği sağlayacağını açıklamıştır.

Mart ayı içerisinde Reagan yönetiminin Kongre'den geçirmeye çalıştığı 100 milyon dolarlık yardım önce Temsilciler Meclisi'nde 210'a karşı 222 oyla reddedildiyse de Senato'da 47'ye karşı 53 oyla kabul edilerek, görüşülmek üzere tekrar Temsilciler Meclisi'ne gönderildi. Meclis'teki görüşmeler 15 Nisan'da yapılacak. Contra'lara 1981'den bu yana yapılan toplam yardımın 70 milyon dolar olduğu düşünülürse, bu kez yapılması düşünülen 100 milyon dolarlık ABD yardımının, paralı askerleri Contra'lar eliyle Nikaragua halkına, yakılan ekin tarlalarından, bombalanan hastahanelere, mayınlanan limanlardan, talan edilen köylere kadar ne denli ağır bir kayıp verdirmekte kullanılacağı düşünülebilir. Senato'daki görüşmeler sırasında Reagan yönetimine "destek" sağlamak üzere Honduras-Nikaragua sınırında kotarılan CIA-Pentagon destekli *Contra* operasyonları, Reagan yönetiminin sahtekârlığını bir kere daha sergiledi. Bir yandan Nikaragua'nın içişlerine müdahale ederek, Honduras sınırından paralı askerleri bu ülkeye sokan ABD yönetimi, Nikaragua hükümeti kendini savunmak üzere Contra'lara karşı saldırıya geçtiğinde bu kez "Nikaragua Honduras'ı işgal etti" diyerek yavuz hırsız misali baskın çıkmaya uğraşmaktadır.

Honduras hükümetinin önce "işgal edilmedik", ardından ABD'nin uyarısıyla "evet işgal edildik" diye açıklama yapmasına karşılık, Nikaragua bunu reddetmiş ve esas saldırıya uğrayanın Nikaragua olduğunu kanıtlamayla göstermiştir. Ancak kotarılan bu tezgâh Senato'da Contra'lara yardım konusu görüşülürken etkili olmuştur.

Nikaragua Reagan'ın eşkiyalığına pabuç bırakmayacaktır. ABD dün Vietnam'da uğradığı yenilgiye bugün ilan edilmemiş savaş sürdürdüğü Nikaragua'da da uğrayacaktır.

Dünya bir barış savaşçısını yitirdi

İsveç Başbakanı Olof Palme, 28 Şubat gecesi Stockholm'un merkezinde vuruldu. Palme, eşiyle birlikte sinemadan çıkmış ve herhangi bir polis koruması olmaksızın, yaya olarak yakın semtteki evine yürürken sırtından tabancayla vurularak öldürüldü. Katil bugüne kadar henüz yakalanmadı ve bu cinayetin içyüzü açığa kavuşturulamadı.

Olay İsveç'in yanısıra tüm dünyada büyük bir yankı uyandırdı. İsveç halkı Palme'nin vurulduğu yere günlerce çiçek taşıdı. Stockholm'de ve diğer kent ve kasabalarda Palme'nin anısına büyük törenler, meşaleli yürüyüşler düzenlendi. Palme 15 Mart günü Stockholm'de yapılan büyük bir törenle toprağa verildi. Törene 120 ülkeden devlet ve hükümet temsilcileri katıldı.

Palme için Nikaragua, Küba, Arjantin, Vietnam ve diğer bazı ülkelerde üç günlük yas ilan edildi. Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 27. Kongresi bir dakikalık saygı duruşunda bulundu.

Palme'ye karşı işlenen cinayetin bu denli üzüntü yaratması ve tepkilere yol açması, herşeyden önce onun seçkin bir barış savaşçısı olmasından geliyor. Palme, ABD'nin Vietnam halkına karşı sürdürdüğü savaşta Vietnam halkından yana yer aldı ve ABD'li saldırganları sert biçimde kınadı, teşhir etti; Stockholm'de ABD emperyalistlerine karşı düzenlenen gösterilere öncülük etti. Yine ABD emperyalistleri, Nikargua'daki meşru devrimci hükümeti tanımayıp bu ülkeyi işgalle tehdit ettiklerinde, Palme Nikaragua halkından yana açık tavır aldı.

Palme, Güney Afrika'daki ırkçı rejime karşı açık tutum alan devlet adamlarından biriydi.

Palme, silahlanma yarışının durdurulması, İskandinavya'nın atom silahlarından arındırılması için önemli çabalar gösterdi. Barışçı amaçlarla oluşturulan Palme Komisyonu'nun başkanıydı.

Tüm bu nedenlerle Palme'nin bir suikast sonucu öldürülmesi, İsveç halkı için olduğu kadar, tüm dünyadaki barışseverler, insan haklarını savunanlar için de önemli bir kayıp oldu. Savaş ve silahlanma yanlısı güçlerin, ırkçıların ise bundan sevinç duyduklarına kuşku yoktur.Bu seçkin barış savaşçısı, insan hakları dostu, ABD emperyalistlerinden Güney Afrika'daki ırkçı rejime, siyonistlerden Türkiye'deki faşist çeteye kadar birhayli düşman da kazanmıştı.

İsveç polisi tarafından katil zanlısı olarak yakalanan, ama daha sonra elde yeter delil olmadığı için bırakılan bir kişinin ve mensup olduğu "Avrupa İşçi Partisi"nin durumu bu bakımdan ilginçtir. "İşçi Partisi" adını taşımakla birlikte, işçi sınıfıyla hiçbir ilgisi bulunmayan bu sağcı, ırkçı, hatta faşist nitelikteki örgütün tüm Avrupa'da beş bin dolayında üyesi olduğu söyleniyor. İsveç'teki üye sayısı ise 500 kadar. Federal Almanya'nın Wiesbaden Kentinde elektronik cihazlarla donatılmış bir merkezi var. Asıl merkezi ise Amerika Birleşik Devletlerinde. ABD'li zengin bir iş adamı tarafından finanse ediliyor ve arkasında CİA bulunuyor.

Bu örgüt azgın bir anti-komünist. Ama aynı zamanda bloklar arası soğuk savaştan yana ve Sovyetler Birliği'nin ortadan kaldırılması gerektiğini savunuyor. Yumşama yanlısı sosyal demokrat parti ve liderleri, özellikle de Palme ve Brandt'ı baş düşmandan sayıyor ve ortadan kaldırılmaları gerektiğini savunuyor.

Nitekim İsveç'te bir süre göz altına alınan kişi de bu örgütün üyesi ve aynı kafa yapısını taşıyor. Palme'ye düşman ve iyi silah kullanan bu kişi, olay gecesi kuşku veren hareketleri nedeniyle göz altına alınmış; ayrıca, bir başkasına telefon ederek "yakında Palme ölecek, Stockholm sokakları kana bulanacak," dediği saptanmış.

Olay henüz açığa çıkmadı; ama izlerin CİA'ya doğru uzandığı daha şimdiden görülebiliyor.

Diğer yandan, bu olay nedeniyle Evren-Özal çetesinin, MİT'çi Tercüman gazetesinin ve öteki boyalı basının, cinayetin sorumluluğunu PKK'ya yıkıp, bundan hareketle tüm Kürt yurtsever hareketine ve genel olarak da yurt dışındaki demokratik muhalefete kara çalmak için yoğun çabalara giriştiği gözden kaçmadı. MİT uzun süredir yurt dışında da tertipler peşindedir ve devrimci, ilerici hareketi lekelemek için elinden geleni yapıyor.

PKK ise, son dönemde yurt dışında yoğunlaştırdığı şiddet eylemleriyle, ister istemez, böylesi tertipler için uygun bir zemin oluşturdu. Ders almasını bilenler için bu son olay yeteri kadar öğreticidir.

ABD'nin artan tecriti

Devlet terörizmini dış politika olarak iyice tırmandıran Reagan yönetiminin dünya halklarına karşı yönelttiği saldırılarından biri, en geniş uluslararası platform olan Birleşmiş Milletler'e yönelik saldırıları oluşturuyor. Dünya jandarmalığı hayallerinden bir türlü vazgeçemeyen ABD yönetimlerinin, insanlığın sosyalizmin somut kazanımlarını tanıdığı, barış, demokrasi, özgürlük ve sosyal ilerleme yolunda güçlü adımlar attığı süreç boyunca nasıl tecrit olduklarını bir bakıma Birleşmiş Milletler'in çalışmalarındaki yansımadan izlemek de mümkün.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 1946'da yapılan ilk oturumuna 53 ülke katıldı, 31 karar oylandı. Üye ülkelerin 35'i kararların % 60'dan fazlasında, 20'si kararların % 70'ten fazlasında ve 6'sı % 80'den fazlasında ABD doğrultusunda oy kullanmışlardı.

1950'de yapılan oturumda ise soğuk savaş koşulları sürerken, oylamalarda ABD etkisi hayli güçlenmişti. Bu kez sayıları 59'a yükselmiş olan üye ülkelerden % 86'sı oylamaların % 60'ından fazlasında ABD ile aynı doğrultuda oy kullandılar. 1950'lerin ortalarından başlayarak ve özellikle 1960'larda güçler dengesinde değişmeler görülmeye başlandı. Dünya sosyalist sisteminin güçlenişi, kapitalizmin derinleşen krizi, siyasi bağımsızlığına kavuşmuş yeni ülkelerin ortaya çıkışı, 1961'de Bağımsız Ülkeler Hareketi'nin oluşması Birleşmiş Milletler çalışmalarına etkili yansımalarda bulundu.

1965'e gelindiğinde kararların % 60'ından fazlasında ABD ile aynı doğrultuda oy kullanan ülkelerin toplam üye ülkelere oranı onbeş yıl içinde (1950-1965) % 86'dan % 43'e düşmüştü (üye 116 ülkeden 50'si)

1970'deki 25. Genel Kurul toplantısında ise üye 126 ülkeden 52'si (yani % 41'i) kararların % 60'dan fazlasında ABD ile aynı görüşteydiler. Nihayet 1984'e, 39. Oturum'a gelindiğinde, bu oran % 6'ya düştü, yani 159 üye ülkeden yalnızca 10 tanesinin kararların % 60'ında ABD ile aynı görüşü paylaştığı görüldü. Kararların % 70'inden fazlasında ABD ile aynı görüşü paylaşan ülke sayısı ise yalnızca birdi (Britanya).

ABD'nin Birleşmiş Milletler'de artan yalnızlığı kendi kullandığı oylardan da izlenebilir. 1984'te, 39. Oturum süresince toplam 147 kararın 94'üne red oyu kullanan ABD 37'sinde çekimser kalmıştır. Red oyu kullandığı 11 kararda, tek red oyu veren ülke olarak tüm dünyayı karşısına almıştır denebilir. Bir karşılaştırma yapmak gerekirse, Reagan yönetiminin "bir numaralı düşman"larından ilan edip, siyasi, diplomatik ve ekonomik alanda ambargo uygulamaya çalıştığı Küba, ABD'nin büyüyen tecritinin aksine, Birleşmiş Milletler'de, dünya kamuoyunun desteği doğrultusunda ve bu desteği paylaşarak 147 kararın 133'üne olumlu oy kullanmış, red oyu sayısı 9, çekimser oyu sayısı 7 olmuştur.

Bütün bunlardan Reagan yönetiminin kaba kuvvetin sökmediğini pek iyi gördüğü Birleşmiş Milletler platformunu neden sabote etmek istediği açıkça anlaşılmaktadır.

SHULTZ'LA NEYİN "PAZARLIĞI"?

Baştarafı 1. sayfada
la, "üsler pazarlığı"nın henüz noktalanmadığı anlaşılıyor.

Bilindiği gibi ABD ile Türkiye arasında hükümetler düzeyinde Ocak 1980'de imzalanan Savunma İşbirliği Anlaşması (SİA), meclis onayı için beklerken –ki mecliste "sorun" çıkacağı belli olmuştu– iktidarı gaspeden cunta tarafından doğrudan yürürlüğe konulmuştu. Böylece Amerikancı generaller, ABD emperyalizmine sadakatin gereğini yerine getirmişlerdi. Süresi Aralık 1985'te sona eren anlaşma, tarafların değişiklik talebi ileri sürmemeleri üzerine otomatik olarak 5 yıl süreyle yeniden yürürlüğe girmişti.

Şimdi, zaten yürürlüğe girmiş bu anlaşmanın güya "pazarlığı" yapılıyor. Bu yüzden ABD'nin hiç de acelesi yok. Zaten Beyaz Saray yönetimleri, öteden beri "oltaya yakalanmış balığa yem gerekmez" anlayışı içindedir. Oysa Evren-Özal çetesi, taviz koparabilmek peşinde. Başlıca talep ise ABD'de Türk tekstil ürünlerine konan kotanın kaldırılması, hiç değilse sınırlandırılması. Tekelci burjuvazinin buna özellikle bugün ihtiyacı var, çünkü İran ve Irak'a yapılan ihracatta son aylarda meydana gelen büyük gerileme bu sayede telafi edilmek isteniyor. Bağdat "seferi"nden kelimenin tam anlamıyla eli boş dönen Özal, ihracatta Batı'ya yönelmek gerektiğini söylemiştir. TÜSİAD'ın Shultz onuruna verdiği yemekte işadamlarının ısrarla kota konusunun altını çizmelerinin nedeni de bu. Fakat ABD, kotanın sınırlandırılmasına dahi yanaşmıyor.

Aslında SİA'dan çok, Kıbrıs sorunu "tartışılıyor". Yoksa SİA'nın varlığı ya da niteliğine ilişkin bir tartışma söz konusu bile değil. Dolayısıyla "üsler pazarlığı" hepten göstermelik. Böylesine pazarlık bile denemez. ABD'nin bir kaç yüz milyon dolarlık kota kolaylığını bile çok görmesi, "pazarlık"ın niteliğini açığa vurmaktadır. Ülke topraklarını ABD'ye peşkeş çekenler, yalnızca "ne koparsam kârdır" anlayışıyla hareket etmektedir. Basında yansıtılmak istenenin aksine, "bağımsızlık, ülke çıkarları" vb. üzerine titizlenen bir hükümet imajı tümüyle temelsizdir. Özal'ın memur dışişleri bakanı Halefoğlu, "Türkiye'yi sadece ABD'nin Ortadoğu'daki ileri karakolu gibi görmek yanlıştır" derken, bir gerçeği apaçık itiraf etmektedir. Halefoğlu gibi yılların meslekten diplomatı, eğer bu cümlede "sadece" kelimesini kullanmak ihtiyacını duyuyorsa, Evren-Özal rejiminin Türkiye'ye ne tür bir uğursuz rol biçtikleri kolayca anlaşılabilir.

Shultz'un son ziyaretinin ana gündem maddesi Kıbrıs sorunuydu. ABD, Kıbrıs konusunda dünya kamuoyunda geniş bir ilgi ve destek toplayan Sovyet barış önerilerinin yeniden gündeme gelmesi karşısında telaşa kapılarak, adada NATO içi bir çözümü dayatabilmek amacıyla ağırlığını hissettirmek istemiştir. Ziyaretlerin asıl nedeni budur. ABD, böylece bizzat Evren'in hizmetleri sayesinde uygulanabilen Rogers planı ile başlayan NATO'nun güneydoğu kanadını onarma operasyonunu sürdürme niyetindedir. Kıbrıs sorunu bu operasyonun düğüm noktasıdır. ABD, bir taşla iki kuş vurmaya çalışmaktadır. Hem kanat operasyonunun sürdürülmesi, hem de Kıbrıs'ın bir NATO üssüne dönüştürülmesi amaçlanmaktadır.

Şimdi ABD, bu çifte operasyonun önüne çıkabilecek engelleri temizlemeye çalışmaktadır. Washington-Ankara-Atina üçgeninde sürdürülen "pazarlık" bu eksen üzerinde gelişmektedir. Burjuvazi üç-beş kuruşun hesabını yapa dursun, biz bu "pazarlığı", dayandığı emperyalist hesaplar ile birlikte tümden reddediyoruz.

"DEMOKRASİ"...

Baştarafı 5. sayfada
na göre, her nasılsa, "özellikle tam demokrasiye dönüş konusundaki irade çok güçlüdür". Kimin iradesi acaba? Evren-Özal rejimine böyle bir irade yakıştıran Steiner raporu, Batı'lı pekçok sahte demokrasi havarisinin halklarımıza nasıl bir demokrasiyi layık gördüğünü belgelemektedir. "Son bir yıl içinde Türkiye'de durum açık biçimde iyileşmeye devam etmiştir... Avrupa Konseyi bu gelişmeyi bütün gücüyle desteklemelidir" diyen raporu kaleme alanlar ve onaylayanlar açısından "iş" bitmiş, defter kapanmıştır. Halklarımız Evren-Özal rejiminin defterini dürmek ve demokrasiyi kazanmak için kolları sıvayıp "iş"i gerçekten bitirince, bu baylalara da gerekli demokrasi dersini vermiş olacaktır.

ANAP'IN SEÇİM OYUNU

Baştarafı 1. sayfada
likle "istikrar" temasını işlediler. M.Keçeciler "hedef siyasi istikrarın güçlenmesidir" derken, E.Aşık "Türkiye'nin istikrara ihtiyacı var" dedi. Demek ki, bugüne dek "istikrar" adına yapılanlar, emekçi yığınların demokratik hak ve özgürlüklerinin yok edilmesi, demokrasinin asker postalları altında çiğnenmesi, devlet terörü, baskı ve zorbalığın had safhaya varması, halka zorla kemer sıktırılması yetmemiş, daha fazlası gerekliymiş! İstikrardan anladıkları işte budur. Yani "istikrar" dedikleri şey, herşeyden önce bugünkü siyasi rejimin sürgit devamıdır.

"İstikrar"ı amaçlayan son değişiklikler ile, 1988 veya daha öncesinde yapılacak bir genel seçimde ANAP'ın yeniden tek başına meclis çoğunluğunu sağlaması "garanti" altına alınmak istenmiştir. Kamuoyu yoklamalarının hepsinde görüldüğü gibi, sürekli oy yitiren ANAP'ın, en asgarisinden demokratik koşullarda dahi bugünkü durumunu sürdürmesi imkansızdır; nerede kaldı ki tek başına çoğunluğu sağlasın. Yığınların iradelerini özgürce ifade edebildikleri ilk seçimde, ANAP layık olduğu yeri bulacaktır. Diktatörlük bunu gördüğü için, kendi çıkarttığı kanunları bile yetersiz görmekte ve geriye doğru değiştirmektedir.

Yeni değişikliklerin en önemlisi, antidemokratik baraj sistemini daha da ağırlaştırmasıdır. Zaten dünyada benzeri görülmemiş derecede yüksek olan oy barajı, iyice yükseltilmiş ve seçim çevrelerine göre en düşük il barajı yüzde 17'ye çıkarılmıştır. Bu değişiklik ile, küçük partilerin parlamentoya girmelerinin engelleneceği ve fiilen iki partili sistemin oluşacağı hesaplanmaktadır. Özal, sadece iki partinin mecliste grup kurabileceğini söylemektedir. Böylece, seçmenlerin ufak bir azınlığının oyları ile parlamentoda çoğunluğu sağlamak mümkün olabilecektir. ANAP, seçim öncesinde tezgâhlayacağı manevra ve antidemokratik uygulamaların da katkısıyla, sağiçi hesaplaşmalardan galip çıkarak, yeniden tek başına hükümeti kurabileceğini düşünmektedir.

Yapılan bir diğer antidemokratik değişiklik ise, seçime girebilmek için gerekli örgütlenme şartının ağırlaştırılmasıdır. En az 45 ilde ve bu illere bağlı ilçelerin üçte ikisinde örgütlenme zorunluluğu getirilmiştir. Keçeciler, bu değişiklik ile "önüne gelen partinin televizyondan istifade etmesini önlemeyi amaçladıklarını" söylemiştir. Keçecilerin kimleri kastettiği açıktır. Keza, televizyonda paralı reklam yapılmasını sağlayan değişiklik de devlet televizyonundan sadece burjuva partilerinin yararlanmasını amaçlamaktadır. Bütün bu değişiklikler, diktatörlüğü uzun vadeli kurumlaştırma çabalarının bir devamıdır.

Ancak, tüm çabaları boşunadır. Ne yaparlarsa yapsınlar, yığınların kabaran öfkesi karşısında tutunamayacaklardır. Kanun değişiklikleri ile diktatörlüğün ömrünü uzatmak mümkün olmayacaktır. Bugün çaredir diye sarıldıkları reçeteler kısa sürede geri tepecektir.

ZİNDANLARIN GERÇEKTEN BOŞALMASI İÇİN

Baştarafı 1. sayfada
dığı hemen anlaşılabilir.

Öncelikle tutuklular bu yasadan yararlanamıyorlar. Yasa sadece kesin ceza almış olanlar için geçerli. Böylece binlerce tutuklu, ağır aksak işleyen mahkemeleri sonuçlanıncaya kadar hapishanede beklemek zorunda kalacaktır.

Bir diğer konu ise; İnfaz Yasası sayesinde tahliye olanlarda, "Genel Af" örneğinde olduğu gibi cezanın tüm sonuçlarıyla ortadan kalkmıyor olmasıdır. Yani sabıka kayıtları silinmemekte ve böylece de iş bulmak, ülke dışına çıkmak, vb. gibi konulardaki "sakıncalılık" durumu sürmektedir. Bu yasayla tahliye olanların bu koşullarda normal bir yaşam kurmaları olanaksızdır.

İnfaz Yasasından cezaevinden "uslu" duran mahkumlar yararlanabileceklerdir. İsyan, firar gibi olaylara karışmamış olmak gerekmektedir. Bunlara karışmış olanlar için ise 9 aylık bir "deneme" süresi öngörülmüştür. Bu süre içinde "uslandıkları" görülenler yasadan yararlanabilecek, diğerleri yararlanamayacaktır. Açıktır ki bu madde neredeyse tümüyle politik mahkumları hedeflemektedir. "Cezaevinde isyan" oldukça geniş bir tanımdır. İnsanlık dışı koşullara karşı durmak, işkenceleri, aşağılamaları, zorunlu askerlik uygulamalarını protesto etmek kolaylıkla isyan sayılabilir. Bu durumda politik mahkumların infaz yasasındaki indirimden yararlanabilmeleri için uygulanan her türlü baskıya ve yaşadıkları insanlık dışı koşullara karşı sessiz durmaları gerekmektedir. Aksi durumda "cezaevi yönetimine isyan etmekten" infazları yakılabilecektir.

Yeni İnfaz Yasası ile idam cezaları da kalkmamaktadır. "Meclisin onaylamadığı idam cezalarının 30 yıl hapse çevrilmesi" öngörülmüştür. 12 Eylül sonrasında infaz edilen idam cezalarının çoğunluğunun çeşitli şekillerde meclislerden geçirilmiş olduğu düşünülecek olursa, bu maddenin idamları önlemeye yeterli olmadığı da anlaşılır.

İdam ve işkencelerin durdurulması, genel affın çıkartılması ve Kürt halkı üzerindeki baskılara son verilmesi için mücadeleyi yükseltmek şimdi daha da büyük önem taşımaktadır.

Evren-Özal diktatörlüğü sıkışmıştır. Bu sıkışma onları acele bir yeni İnfaz Yasası çıkartıp kamuoyunu aldatma yoluna itmiştir. Eğer şimdi tüm devrimciler, ilericiler, demokratlar ve genel olarak mevcut yönetime karşı olan herkes güçlerini birleştirirse; yüzbinlerin beklentisi olan Genel Af daha etkin olarak savunulursa, zindanların gerçekten boşalması sağlanabilecektir.

BKP KONGRESİ...

Baştarafı 1. sayfada
koruduğu kaydedilirken, ülke tarihinde iz bırakan iç ve dış gelişmelerin yaşandığı koşullarda, 13. Kongre'nin de bu Plenum'un 30. yıldönümünde toplanmasının tarihi anlam taşıdığı vurgulandı. Kongre ile ilgili bilgiler gelecek sayımızda daha ayrıntılı olarak yer alacak.

SOL BİRLİK
YAZIŞMA ADRESİ
Postlagerkarte
Nr. 056934 B.
41 Duisburg BRD

ABD HAYDUTLUĞU SÜRÜYOR

Baştarafı 1. sayfada
Libya bir süreden beri Reagan yönetiminin hedefi durumundaydı. Libya ve onun önderi Kaddafi "terörist" ilan edilmiş ve cezalandırılacakları tüm dünyaya açıklanmıştı. Ne var ki çeşitli terör eylemlerinin ardında Libya'nın bulunduğu kanıtlanamadığı gibi, ABD böylesi bir cezalandırma için müttefiklerinden de destek bulamıyordu. Terörizme sözde karşı çıkan ABD, öte yandan da bölgenin en büyük teröristi İsrail'in başka ülkelerin topraklarına saldırmasını, uçak kaçırmasını "anlayışla" karşılıyordu.

Libya'ya karşı bir hareket için müttefiklerinden destek bulamayan ABD, sonunda "uygun bir gerekçeyle" harekete geçti. Libya'nın karasularını tek taraflı olarak genişletmesini bahane ederek ve Akdeniz'deki uluslararası sularda askeri manevra yapacağı gerekçesiyle, Libya topraklarının çok yakınına 6. Filo'yu gönderdi. Bu açık bir kışkırtma idi.

Regan yönetiminin, eğer iddia ettiği gibi, uluslararası suları kullanmak gibi bir amacı olsaydı bu konudaki kuralları düzenleyen uluslararası kuruluşlara, mahkemelere başvurabilirdi. Ama olayların da gösterdiği gibi bu, sadece saldırının gerçek amaçlarını gizlemek için uydurulmuş bir gerekçedir. Sirte Körfezi'ne üç uçak gemisi, iki destroyer, ayrıca güdümlü mermi atan dört destroyer, üç fırkateyn ve dokuz çeşit savaş gemisi yollanmıştır. Amaç baştan bellidir; bir provokasyon ortamı yaratılması ve Libya'ya saldırılması...

Reagan yönetiminin amacı, bu dünyadaki tüm karşıtlarına korku salmak, hiçbir şeyden çekinmediğini göstermek ve öteden beri ilan edilen amaca, Kaddafi'yi devirmek amacına ulaşmaktır.

Libya gemilerinin batırılması, ülke içindeki bazı askeri hedeflere saldırılması hiçbir ülke tarafından sempatiyle karşılanmamıştır. Müttefikleri bile ABD'nin eylemini destekleyen bir dil kullanmazken, 100 kadar bağlantısız ülke yaptıkları bir açıklamayla ABD'nin eylemini "saldırganlık" olarak nitelemişlerdir.

YENİ SOVYET ÖNERİLERİ

Baştarafı 1. sayfada
29 Mart'ta bir televizyon konuşması yapan SBKP MK Genel Sekreteri M.Gorbaçov, 22 Mart'ta yapılan ve Hiroşima'ya atılanınkinden on kat etkili güce sahip nükleer denemenin tüm dünya halklarına bir meydan okuma olduğunu kaydederek, nükleer silahlar üzerine bir moratoryumu görüşmek üzere Reagan'ı acil bir zirveye çağırdı.

Reagan yönetiminin tırmandırdığı devlet terörizmi politikasının Libya'ya saldırı ile vardığı boyutlara dikkat çeken Sovyetler Birliği Akdeniz'de kalıcı bir barış yolunda yine somut önerilerle dünya kamuoyunun özlemlerini dile getirdi. Sovyet önerisinde askeri güçlerin azaltılması, nükleer silah taşıyan gemilerin Akdeniz'den çekilmesi, bu silahların nükleer silaha sahip olmayan Akdeniz ülkelerinde konumlandırılmalarından vazgeçilmesi ve nükleer silaha sahip ülkelerin bunları Akdeniz ülkelerine karşı kullanmama taahhüdünde bulunmaları isteniyor. Sovyetler Birliği ilk olarak Akdeniz'de sürekli bir savaş filosu bulundurmak düşüncesinde olmadığını, buna tek bir nedenden dolayı gerek duyduğunu; bu nedenin de Sovyet sınırlarının yanıbaşında nükleer silahlarla donatılmış ABD 6 Filosu'nun bulunması olduğunu belirtti. Bu durumun gerek Sovyetler Birliği'nin gerekse müttefiklerinin güvenliğini tehdit ettiğini belirterek, Akdeniz'den binlerce mil uzaktaki ABD'nin filosunu çekmesi halinde Sovyetler Birliği'nin de bunu hemen gerçekleştireceği belirtildi.

Sovyetler Birliği Bağlantısız Akdeniz Ülkelerinin bu yıl Malta'da yapılacak 2. Konferansı'nı anlayışla karşıladığını; Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'na benzer temsili bir konferansın yararlı olacağını, böyle bir konferansa Akdeniz ülkeleri ve bölgeye komşu ülkelerin, ayrıca ABD ve diğer ilgili tarafların katılabileceğini vurguladı.

24 OCAK'IN İFLASININ İLANI

Baştarafı 3. sayfada
cattaki artış, bu iki ülkenin içinde bulundukları özel durumdan kaynaklanmıştır. Sözü edilen "ihracat patlaması" nın ardında bu geçici nitelikteki artış yatmaktadır. Dolayısıyla, bu olguyu gözetmeden ihracattaki gelişmeleri sağlıklı olarak değerlendirmenin mümkün olmadığı, ilerici, sol güçlerce defalarca dile getirilmiştir. Nitekim bugün İran ve Irak'a yapılan ihracat önemli ölçüde gerilemiştir. Özal'ın Tahran ve Bağdat'a peşpeşe yaptığı ziyaretlerin asıl nedeni, ikili ticari ilişkilerde beliren diğer sorunlarla birlikte, ihracattaki bu gerilemedir.

Özal, "döviz borsası" benzeri bazı düzenlemelerle döviz sorununun köklü şekilde çözümleneceğini iddia etmektedir. Oysa, elde yeterli miktarda döviz bulunmadıktan sonra, yapılacak bütün düzenlemeler kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Üstelik, son olayın da ispatladığı gibi, sözü edilen türde "serbest piyasacı" düzenlemeler, bunalımı daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramamaktadır. Konvertibiliteye geçiş adına bankalara serbestçe döviz kuru tayin yetkisinin tanınması, sonuçta, bütün banka sistemini çöküş tehlikesiyle karşı karşıya bırakmıştır. Sabancı'nın kaos yaratmakla suçladığı bankalar, aslında N. Ilıcak'ın dediği gibi oyunu kuralları içinde oynamışlardır. Bu yüzden de asıl sorumlu, oyunun kurallarını belirleyen 24 Ocak zihniyetidir; istikrar adına kaos, bunalım, istikrarsızlık yaratan İMF patentli reçetedir.

Son kararların emekçilere yansıması ise bellidir: Daha fazla zam. Sabancı da bunu itiraf etmektedir: "Alınan kararın ortadireğe etkisi ise pahalı, daha pahalı olacak, bordo aynı yerde kalacak. Bu olay son 4-5 sene içinde hep böyle oldu." (Cum. 18 Mart 1986) Bunun niye ve nasıl böyle olduğunu ise Sabancı söylemiyor. Kendisi gibi bir avuç asalağın çıkarları gereği ve K.Evren cuntasının sayesinde böyle olmuştur. Yoksa Özal efendinin keyfi böyle istediği için değil. "Halk bizden ucuzluk değil, hizmet bekliyor" diyebilen Özal, kime ve kimlere hizmet ettiğini pekâlâ bilmektedir. Sabancı da bunu bildiği için, televizyona çıkıp, tıpkı bir hükümet sözcüsü gibi tam on dakika son kararları savunmuştur.

Doğumunun 100. yıldönümünde:

Ernst Thaelmann işçi sınıfının kalbinde yaşıyor

Alman işçi sınıfının ve uluslararası komünist hareketin büyük önderlerinden Ernst Thaelmann, 16 Nisan 1886 tarihinde fakir bir ailenin çocuğu olarak Hamburg'da dünyaya geldi. Thaelmann işçi sınıfının çok güçlü olduğu bu sanayi kentinde özellikle liman işçilerinin grevleriyle henüz çocuk denecek yaştayken tanıştı. Bir yandan 1902 yılındaki ağır ekonomik krizin ve bunun sebep olduğu kitlesel işsizlik ve açlığın, öte yandan SPD'nin çalışmalarının etkisiyle, 1903 yılında SPD'ye, bundan bir yıl sonra da Alman Genel Sendikalar Birliği'ne (ADGB) girdi.

O sıralar SPD yönetimine hakim olan çoğunluk, sosyalizmin barışcı yollarla kurulacağı hayali içerisinde, partiyi bir seçim derneği haline getirmişti. SPD Almanya'nın 1 Ağustos 1914'te Çarlık Rusyası'na karşı savaş açmasından 3 gün sonra parlamentoda savaş kredileri için yapılan oylamada, işçi sınıfının can düşmanı burjuvazinin yanında saf tutarak, savaş kredilerini de onaylıyordu.

SPD içerisinde süren keskin ideolojik mücadele, özellikle partinin sol kanadının lideri Karl Liebknecht'in savaş kredileri aleyhinde oy kullanmasıyla açık bir çatışmaya dönüştü. Thaelmann SPD içerisindeki bu ideolojik ve sınıfsal ayrışmada, Karl Liebknecht, Rosa Lüxemburg, Franz Mehring ve Clara Zetkin etrafında oluşan Marksist sol kanadın yanında saf tuttu.

Thaelmann 1915 yılı başlarında askere alınarak cepheye sürüldü. Fakat cephede de Alman emperyalizmine karşı mücadele etmekten ve askerler arasında savaş aleyhtarı çalışmalar yapmaktan geri kalmadı.

Thaelmann cepheden dönüşten sonra, SPD'nin sınıf uzlaşmacı politikalarını redden partinin sol kanadının Nisan 1917'de kurduğu USPD'ye (Bağımsız Sosyal Demokrat Parti) girdi. SPD'den ayrılan Spartakistler de USPD'ye katılmışlardı. Bu arada Alman Komünist Partisi (KPD) de 1919 yılı başlarında kuruldu.

Almanya'daki Kasım 1919 devrimi monarşiyi devirmiş ve SPD devrimi "günahı kadar sevmeyen" Friedrich Ebert'i cumhurbaşkanı atamıştı. SPD tekellerin ve militarizmin ekonomideki ve devlet cihazlarındaki konumlarına dokunmamıştı. Sosyal demokrat savunma bakanı Noske üstlendiği görevi şöyle dile getiriyordu: *"Birisinin zağar olması gerekiyor ve ben bu sorumluluğu almaktan çekinmiyorum".*

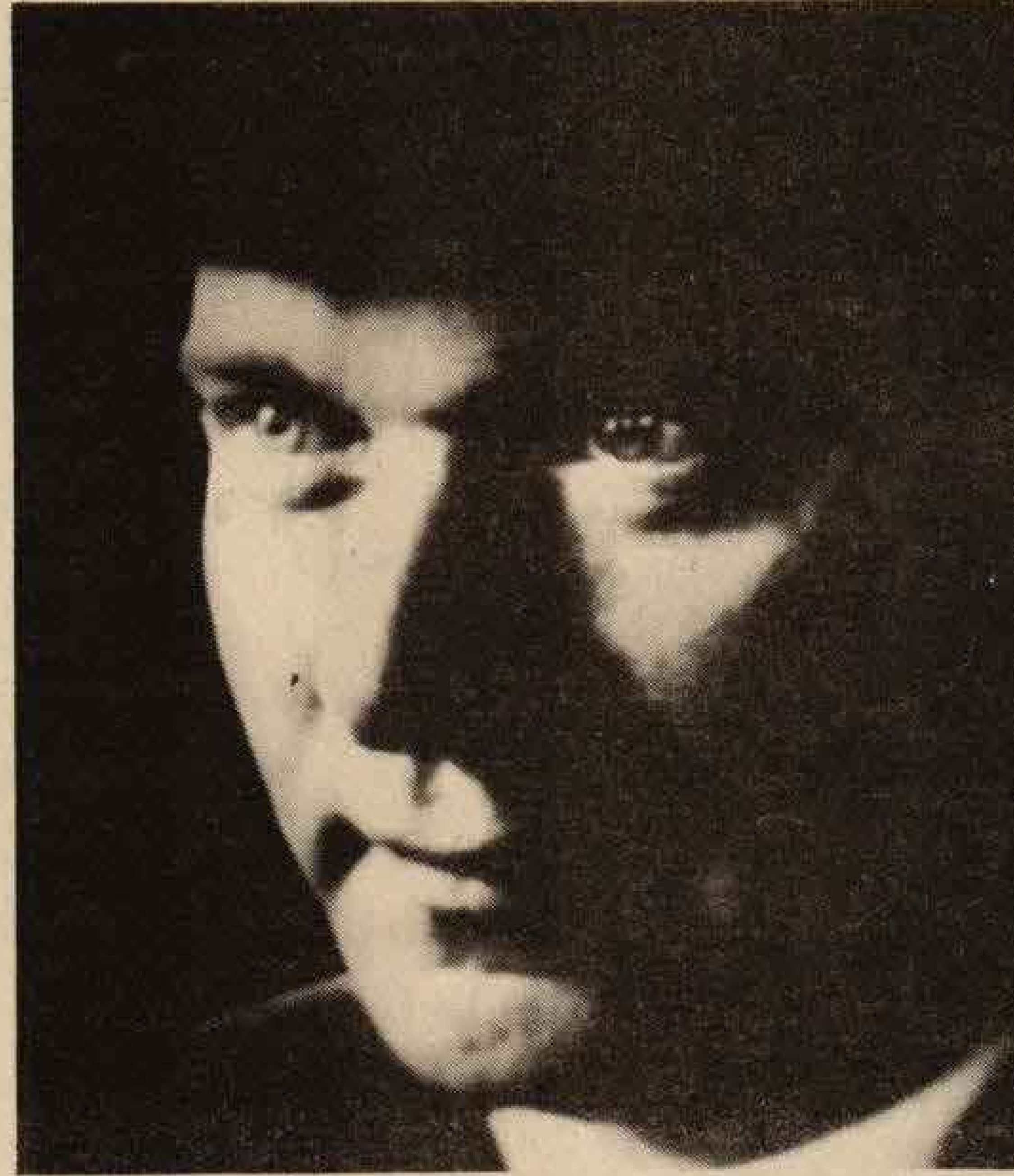
KPD'nin en deneyimli liderlerinden Karl Liebknecht, Rosa Lüxemburg, Leo Jogi, Eugen Levine ile Bavyera eyaletinin USPD'li İçişleri Bakanı Kurt Eisner, hükümet birlikleri tarafından Ocak 1919'da katledildiler. İşçi sınıfı bölünmüş ve şaşkın haldeydi. KPD henüz tecrübesiz ve zayıftı. Thaelmann o sıralar USPD'nin Hamburg şehir meclisinde milletvekiliydi. Thaelmann tüm gücüyle devrimci işçilerin silahlandırılması ve emekçi yığınların sosyo-ekonomik çıkarlarının korunması için mücadele ediyordu. Rus devrimine karşı tutumu da gayet netti: *"Kim ki Sovyet Rusya'daki sosyalizmin zaferine inanmıyor, o aynı zamanda Alman işçi sınıfının devrimci gücüne de inanmıyordur ve Alman işçi sınıfının bir düşmanıdır".*

KPD'nin o sıralar izlediği, parlamentoda ve sendikalarda devrimci çalışmanın mümkün olmadığı şeklindeki sol sekter çizgisi, Thaelmann'ın çevresindeki USPD'nin sol kanadının KPD'ye yakınlaşmasını zorlaştırıyordu. Thaelmann bir sendikacı olmanın verdiği deneyimle, sendikalarda çalışmanın ve onları "yeniden sınıf ruhuyla" silahlandırmanın zorunluluğuna inanıyordu. Hamburg'daki işçilerle olan sıkı bağları ve onların günlük sorunları hakkındaki kesin bilgisi, burjuva parlamentosunun proletaryanın sınıf mücadelesi için kullanılması gerektiği inancını güçlendiriyordu. Fakat parlamenter çalışmanın sınırlı imkanları konusunda da hayale kapılmıyordu.

Mart 1919'da III. Enternasyonal kurulduğunda USPD'nin sağ kanadı oportünist ve sağ sosyal demokrat partilerin içinde örgütlendikleri II. Enternasyonale katılmak isterken, partinin Hamburg örgütü büyük çoğunlukla III. Enternasyonale katılma kararı alıyordu.

Doğu Prusyalı Junker Wolfgang Kapp ile işçi kasabı general Lüttwitz'in 13.3.1920'de Berlin'de giriştikleri darbeye ve silahlı karşı devrime cevap olarak işçi sınıfının tüm Almanya çapında başlattığı genel grevin SPD ve USPD'nin sağcı yöneticileri tarafından kundaklanması ve Kızıl Ruhr Ordusu'nun SPD'nin yardımıyla dağıtılması sırasında yüzlerce işçinin katledilmesi gibi sınıf mücadelesinin deneyleri, USPD içeresindeki ayrışma sürecini hızlandırdı ve USPD'nin sol kanadı ile KPD, Aralık 1920'de birleşerek Birleşik Komünist Partisi'ni (VKPD) oluşturdular. Thaelmann da yeni oluşturulan partinin merkez yönetiminde görev altı.

Hamburg şehir meclisi için Şubat 1921'de yapılan seçimlerde KPD 59179 oy aldı. Bu USPD'nin daha önce aldığı oylardan yaklaşık 16 bin fazlaydı. Thaelmann bu kez bir komünist olarak parlamentoya giriyordu.

SPD'nin işçi sınıfının çıkarlarına karşı sürekli ihaneti, gerek Thaelmann'ın, gerekse sınıf bilinçli işçilerin bu oportünistlere karşı nefretini artırıyordu. Lenin bu tür radikalizmi anlayışla karşılamakla birlikte, *"soğukkanlılıkla düşünme ve doğru strateji yapma"* yeteneğini yok ettiği için de eleştiriyordu. KPD içindeki aşırı solcu küçük burjuva güçler, bu radikalizmi kendi maceracı politikaları için kullanarak, "taarruz teorisi" adı altında, burjuvazinin egemenliğini pekiştirdiği bir dönemde, gerçek güçler dengesini hesaba katmadan partiyi eyleme soktular.

Komintern'in Thaelmann'ın da katıldığı Haziran 1921'deki III. Dünya Kongresi'nde bu konu üzerinde şiddetli tartışmalar yapıldı. Thaelmann da bu kongrede Lenin'e karşı "taarruz teorisi"ni savundu. Fakat daha sonra 1926 yılında, Kongre'nin aldığı kararları şöyle değerlendirecekti: *"O zaman muhalfet yapmış olan bizler bugün şunu tespit etmeliyiz: Eğer Lenin gidişatın yönünü değiştirmemiş olsaydı... Komünist Enternasyonal kitlelerden büyük ölçüde kopmuş olacaktı."*

III. Dünya Kongresi'nin kararları KPD'nin politikalarını etkiledi, fakat sol radikal eğilimler daha bir süre devam ettiler ve Parti'nin krizin doruk noktasına çıktığı 1923 yılında işçi sınıfının örgütlülük derecesini abartarak silahlı ayaklanma kararı almasında, bunun sonucu ayaklanmanın ezilmesinde etken oldular.

Thaelmann KPD'nin 1925 sonbaharında yapılan kongresinde, Parti Genel Sekreterliğine seçildiğinde, Parti Ruth Fischer ve Arcady Maslow'un önderliğindeki aşırı sol grubun politikalarının neden olduğu bir kriz içerisindeydi: Parti'nin üye sayısı 114 bine düşmüş, Mayıs 1924 ile Nisan 1925 arasında 1,7 milyon seçmen KPD'den uzaklaşmış, parti işyerlerinde ve sendikalarda sahip olduğu güçlü konumunu yitirmişti. Bunun şüphesiz objektif nedenleri de vardı, ama Thaelmann krizin subjektif nedenlerinin aşılması, partide Leninist ilkelerin hakim kılınması, o zamanki deyişle, partinin "Bolşevikleştirilmesi" için bir program geliştirdi.

Thaelmann'ın geliştirdiği programın hayata geçmesiyle fabrika hücreleri partinin temel örgütleri haline geldi, gençlik çalışması büyük ölçüde düzeldi, eğitim çalışmaları Lenin'in eserlerini Almancaya çeviren Komintern'in de desteğiyle güçlendiriidi, KPD Merkez Komitesi "Marksist İşçi Okulu" (MASCH) adlı bir parti okulu oluşturdu ve parti "hanedanın mülksüzleştirilmesi" kampanyasında olduğu gibi hızlı şekilde kitle çalışmasına yöneldi. Essen'de yapılan 11. Kongrenin bilonçosu KPD'nin bu politikasının doğruluğunu gösteriyordu: Üye sayısı 10. Kongre'den bu yana 10 bin artmış, partinin sendikalardaki etkinliği yükselmiş Alman Sendikalar Birliği'nin yerel organlarında komünistler % 24 oranında temsil edilir hale gelmişlerdi. KPD artık kitlesel bir parti haline gelmişti.

Papen'in 20 Temmuz 1932 darbesi sürpriz olmamıştı. Papen'i "faşizmin yol hazırlayıcısı" olarak değerlendiren KPD, SPD'ye daha önceden genel grev çağrısı götürmüş, fakat SPD bu öneriye bazı antikomünist gerekçelerle karşı çıkmıştı. SPD'nin bu teslimiyetçi ve antikomünist politikaları bazan intihara kadar varan biçimler alıyordu. Öte yandan tekelci sermaye işçi sınıfı hareketini zayıflatmak için uyguladığı terörü, çoğu kez sosyal demokrat politikacılar eliyle yönlendiriliyordu. Nitekim 1929 yılındaki 1 Mayıs gösterilerine Berlin'in SPD'li emniyet müdürü Karl Zörgrebel ateş açarak 33 kişinin ölmesine, yüzlercesinin de yaralanmasına neden oluyordu.

Bu acı deneyler KPD'nin ve Komintern'in 1928'deki VI. Dünya Kongresi'nin reformizmin sosyal şovenizme dönüştüğü şeklindeki yanlış değerlendirmelerine kaynaklık ediyordu. Aynı yanlış değerlendirme KPD'nin Thaelmann'ın muhalefetine rağmen ADGB'den ayrılarak Devrimci Sendikal Muhalefet (RGO) adlı ayrı sendikal örgütlenmeye gitmesine de neden oldu. Bu politikanın yanlışlığı ancak 30'lu yılların başında anlaşılmasıyla "sosyal faşizm" teorisinden vazgeçildi ve komünistlerin eylem birliği politikası doğru bir çizgiye oturdu.

1932 yılında militarizmin ve faşizmin sembolü olan Hindenburg, SPD'nin de desteğiyle cumhurbaşkanı seçildiğinde, Hitler 13,4 milyon oy almıştı. Tehlike çanları çalıyordu. Özellikle Thaelmann'ın çabalarıyla faşist tehlikeye karşı "Antifaşist Eylem" adlı bir örgütlenme oluşturuldu.

"Antifaşist Eylem" oluşturulduğundan birkaç ay sonra faşist tehlikeye karşı etkin bir silah olduğunu kanıtlıyordu. Nitekim KPD 1932 Temmuz' unda yapılan seçimlerde 1930 yılındakinden 770 bin daha fazla oy (toplam 5,36 milyon) alırken, SPD 600 bin oy kaybediyordu. Aynı yılın Kasım ayında yapılan seçimlerde ise KPD 600 bin daha fazla oy alırken (tüm oyların yüzde 17'si), Naziler 2 milyon oy kaybediyordu.

Faşizmin kitle tabanını kaybetmeye başladığının Kasım seçimlerinde açığa çıkmasıyla birlikte, faşist terör ve provokasyonlarda 1933 Ocağından sonra bir tırmanma başladı. KPD'nin Schleicher hükümetinin 28 Ocakta yönetimden çekilerek Hitler'e başkanlık yolunu açtığında SPD yönetimine yaptığı birleşik cephe önerisi de cevapsız kalıyor ve böylece Hitler 30 Ocak 1933'de yönetime geliyordu.

KPD tek başına ülkenin faşistleştirilmesi sürecini durduracak güçte değildi. Fakat KPD'nin gerek SPD, gerekse ADGB yönetimine müteaddit defalar yaptığı çağrı hep cevapsız kalıyordu. Antikomünizmden gözleri kararmış bu sağ sosyal demokrat yöneticiler, faşizm onları boğmak için boğazlarını sıkarken dahi, mevcut tehlikeyi göremiyorlardı.

KPD faşizm şartlarında da mücadeleyi devam ettirebilmek için illegaliteye geçti. Ne ki, Thaelmann 3 Mart 1933'de faşistlerin eline düşmekten kurtulamadı. Thaelmann on yıldan fazla süren tutukluluğu sırasında hapisten hapise sürüldü.

İkinci Dünya Savaşı'nı başlatarak milyonlarca insanın ölümüne neden olan faşist Almanya'nın beli Kızıl Ordu tarafından kırılıp, Nazi ordularının yenilgisi ufukta görününce, Alman işçi sınıfının bu yiğit ve yılmaz savaşçısı bizzat Hitler'in emriyle 8 Ağustos 1944'de Buchenwald toplama kampında önce kurşuna dizilip, sonra fırında yakılarak katledildi.

Thaelmann'ın ölümüyle dünya işçi sınıfı önde gelen bir liderini yitirdi, ama onun insanlığın kurtuluşu için yürüttüğü mücadelenin anısı bugün de komünistlerin ve devrimcilerin kalbinde yaşamaya devam ediyor.

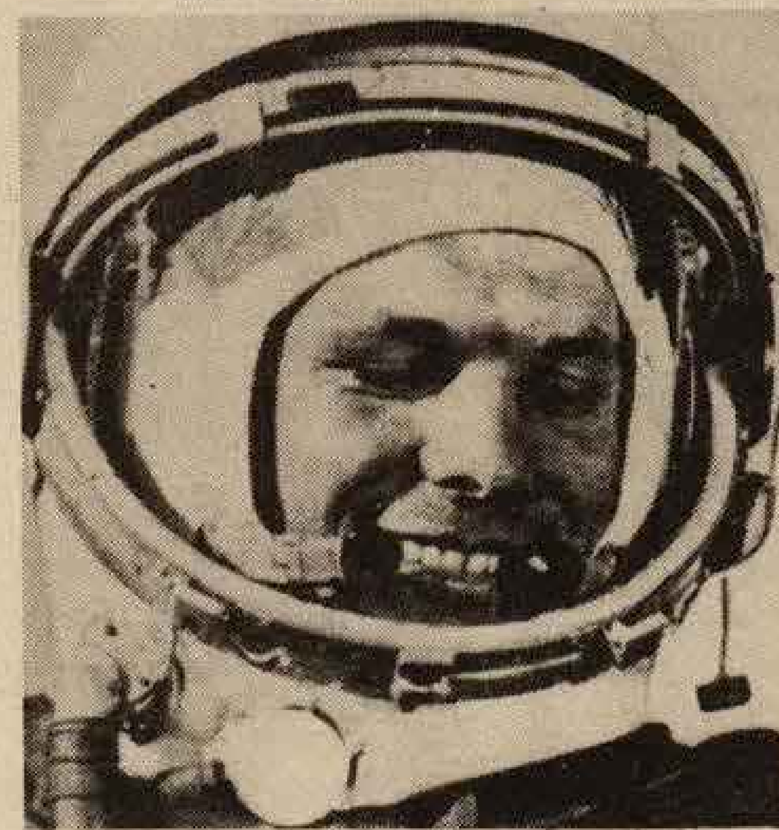
Thaelmann'ın katili 23 yıl sonra yeniden yargılanıyor

1944 Ağustos'unda Hitler'in emriyle Buchenwald toplama kampında katledilen Thaelmann'ın katillerinden olan ve ayrıca Sovyet savaş esirlerinin topluca öldürülmesinde görev alan Wolfgang Otto, 23 yıl sonra 5 Kasım 1985'de yeniden yargılanmaya başladı.

1945'te Amerikan askeri mahkemesinin kararıyla 20 yıl hapse mahkum edilen Nazi savaş suçlusu W.Otto, 7 yıl sonra serbest bırakılmış ve daha sonraki yıllarda F.Almanya'da öğretmen olarak çalışmıştı. Emeklilik işlemleri yapılırken toplama kamplarında "görev" yaptığı süre de hesaba katılan Otto'nun görgü şahitlerinin ifadelerine rağmen 23 yıl süreyle niçin yargılanmadığını, eski bir SA üyesi olan Carstens'ın devlet başkanı olması, Nazi savaş suçlusu Spiedel'in Orta Avrupa NATO komutanlığı yapması, Hitler ordusu generallerinden Heusinger'in NATO Askeri Daimi Komisyonu başkanlığına getirilmesi gibi örneklerden de anlamak mümkün.

Gagarin'in uzaya çıkışının 25. yılında

Nükleer füzelerin gölge etmediği bir gökyüzü için

Yuri Gagarin'in gerçekleştirdiği ilk uzay uçuşundan bu güne tam 25 yıl geçti. 12 Nisan 1961'de uzaya çıkan ilk insan olurken, Yuri Gagarin aynı zamanda, soğuk savaş yıllarında yoğunlaşan antikomünist, antisovyet yalanlara, sosyalizmin insana getirdiği kazanımların üstün bir örneğini sergileyerek yerle bir ediyordu. O güne dek söylenen ve sosyalizmin kapitalizm karşısında ne denli geri ve insanlara zorla kabul ettirilen bir sistem olduğu yalanlarını tüm dünya halklarına, insanlığın sosyalizm altında ulaştığı başarının bir simgesi oldu Gagarin'in uçuşu.

O günden bu yana, Sovyetler Birliği barışın, bilimsel ve teknolojik gelişmenin, kısaca İNSAN'ın emrine sunduğu uzay çalışmaları programını yetkinleştirdi. Sosyalist ülkelerden, Fransa ve Hindistan'dan uzay adamlarının da katılımıyla gerçekleştirilen Intercosmos uçuşlarından, çalışmaların sonuçlarından tüm halkların yararlanmasına uzanan uzay programlarıyla Sovyetler Birliği uzayın barışçı amaçlarla kullanılması gerektiğinin sürekli altını çizdi. Çünkü insanı uzayın keşfine vardıran binlerce yılın birikimi ve çabası ancak insanlığın geleceği güvence altına alındığında bir anlam taşıyabilir.

Nitekim bugün ABD emperyalizminin insanlığa yöneltmiş nükleer savaş tehdidinin en yakıcı gündem maddesini oluşturan ve tüm dünya halklarının derin kaygısıyla izlediği uzayın militarizasyonu girişimleri, uzayın barışçı amaçlarla kullanılmasının insanlık için var olup olmama sorununa dönüştüğünü açıkça göstermektedir.

Gagarin'in uzay uçuşunun yıldönümü olan ve bugün Uluslararası Havacılık ve Uzay Bilimi Günü olarak kutlanan 12 Nisan'da tüm dünya halklarının isteği, nükleer füzelerin gölge etmediği pırıl pırıl bir gökyüzüdür.